

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kociubiński
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz (spr.) SSA Jerzy Skorupka
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Ludwika Uciurkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2012 r.

sprawy **R. W. (1)**

oskarżonego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 271 § 3 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., art. 284 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 22 maja 2012 r. sygn. akt III K 14/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. obciąża oskarżonego R. W. (1) kosztami postępowania odwoławczego, nadto wymierza mu 3.400 zł opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

R. W. (1) został oskarżony o to, że :

I. w okresie od dnia 24.09.1999 roku do 06.06.2000 roku w miejscowościach S. i S. woj. (...), w nie ustalonej miejscowości na terenie woj. (...) oraz w Z. woj. (...)- (...), kierując wykonaniem czynu zabronionego przez J. W., A. W., R. D., Z. P. oraz działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), przyjął i ukrył uzyskany za pomocą czynu zabronionego ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) wartości nie mniejszej niż 55000 zł , a następnie z A. W., J. W. oraz R. D., celem użycia za autentyczne przerobił w tym ciągniku siodłowym fabryczne oznaczenia identyfikacyjne w ten

sposób, że zeszlifował częściowo numer podwozia (...) i w to miejsce nabił numer (...), oraz usunął z pola numerowego nie ustalonego silnika tabliczkę z oryginalnym numerem fabrycznym silnika, nabijając dwukrotnie oznaczenie o treści (...) i wstawił ten silnik do w/w samochodu M. (...) w miejsce poprzedniego o takim samym numerze fabrycznym, czym działał na szkodę Towarzystwa (...) S.A. Oddział w O.,

tj. o przestępstwo z art.291 § 1 kk w zw. z art.270 § 1kk przy zast. art.11 § 2kk

II. - w okresie od 04.02.2000 do 06.06.2000 roku w O. G., S. i S. woj. (...) kierując wykonaniem czynu zabronionego przez J. W., A. W., R. D. oraz działając wspólnie i w porozumieniu z E. Pasięką przyjął i ukrył pochodzący z kradzieży z włamaniem zestaw ciężarowy ciągnik siodłowy R. (...) nr rej. (...) nr podwozia (...) ,zarejestrowany potem pod nr rej. (...) wraz z telefonem komórkowym marki M., radiomagnetofonem samochodowym ,niebieskim podnośnikiem jezdny i kompletem narzędzi o wartości nie mniejszej niż 169549,31 zł oraz naczepę chłodnią marki S. typ (...) nr rej. (...) nr identyfikacyjny (...) o wartości nie mniejszej niż 50000 zł wraz z ładunkiem w postaci podłoża ogrodniczego do produkcji pomidorów wartości nie mniejszej niż 24 400 zł, czym działał na szkodę Spółki Akcyjnej (...) „ Zakład (...) w D. , a następnie:

- w opisanym wyżej ciągniku siodłowym R. (...) celem użycia za autentyczny przerobił fabryczne oznaczenie identyfikacyjne podwozia w ten sposób, że wyciął fragment elementu konstrukcyjnego karoserii z fabrycznym numerem i wspawał w to miejsce kawałek blachy z nabitym oznaczeniem (...)

- w opisanym wyżej naczepie specjalnej chłodni (...) celem użycia za autentyczny przerobił fabryczne oznaczenia identyfikacyjne w ten sposób, że częściowo zeszlifował numer podwozia (...) i nabił w to miejsce nr (...),

tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i. art.294§1kk w zw. z art. 270§1kk przy zast. art.11§2 kk

III. okresie od dnia 06.02.2000 do 06.06.2000 r w miejscowości S. i S., woj. (...) kierując wykonaniem czynu zabronionego przez A. W., R. D. przyjął i ukrył pochodzący z kradzieży z włamaniem ciągnik rolniczy marki U. model (...) nr podwozia (...) nr silnika (...) nr rej. (...) który potem został zarejestrowany pod nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 98050 zł na szkodę Przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. w L. oraz (...) S.A. Oddział w L., który pokrył szkodę wyrządzoną przestępstwem, a następnie celem użycia za autentyczne przerobił fabryczne oznaczenie identyfikacyjne silnika (...) w opisanym wyżej ciągniku przez zeszlifowanie jego pola numerowego i nabicie w tym miejscu nr (...),

tj. o przestępstwo z art.291§1kk w zw. z art. 270§1kk przy zast. art.11§2kk

IV. w okresie od 27.02.2000 do 06.06.2000 roku na bocznej drodze za C. oraz w S. woj. (...) kierując wykonaniem czynu zabronionego przez A. W., J. W. i R. D., przyjął i ukrył pochodzącą z kradzieży z włamaniem naczepę siodłową samowyladowczą (...) nr rej. (...) nr podwozia (...) o wartości 160000 zł wraz z ładunkiem 23,800 kg kamienia gurafinu o wartości nie mniejszej niż 28981 zł, a następnie celem użycia za autentyczne w tej naczepie siodłowej przerobił jej fabryczne oznaczenia identyfikacyjne przez częściowe zeszlifowanie numeru podwozia i nabił w to miejsce numer (...), czym działał na szkodę firmy (...) A. T. ,

tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk i art.294§1kk w zw. z art. 270§1kk przy zast. art.11§2 kk

V. w okresie od 30.04.2000 do 06.06.2000 roku w miejscowości S. woj. (...) kierując wykonaniem czynu zabronionego przez A. W. i R. D., przyjął i ukrył pochodzącą z kradzieży naczepę samochodową marki M. (...) trzyosiową nr rej. (...) nr podwozia (...) wartości nie mniejszej niż (...) DEM, co stanowiło nie mniej niż 162 000 zł, czym działał na szkodę firmy (...) ze Szwajcarii, reprezentowanego przez Towarzystw (...), a następnie, celem

użycia za autentyczne przerobił jej fabryczne oznaczenie identyfikacyjne w ten sposób, że częściowo zeszlifował numer podwozia i zamaskował ślad ostatniej jego cyfry pozostawiając nr (...),

tj. o przestępstwo z art.291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk przy zast. art.11§2 kk

przy czym zarzucanych mu wyżej w pkt I do V przestępstw dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 kk

VI. w okresie od kwietnia 1999 roku do 06.06.2000 roku w miejscowości S. woj. (...) i w nie ustalonym miejscu, przyjął i ukrył pochodzącą z kradzieży lekką przyczepę samochodową marki N. (...) nr rej. (...), nr ramy (...) wartości nie mniejszej niż 800 zł oraz myjkę ciśnieniową na wodę zimną firmy (...) o wartości nie mniejszej niż 1800 zł ,myjkę z ogrzewaczem wody firmy (...) o wartości nie mniejszej niż 4000 zł, odkurzacz piorący firmy (...) 200 o wartości nie mniejszej niż 3800 zł ,kilka nowych węży do tych urządzeń firmy (...) o wartości nie mniejszej niż 1200 zł, myjkę ciśnieniową firmy (...) niebieską niesprawną o wartości nie mniejszej niż 300 zł , a następnie przerobił fabryczne oznaczenie identyfikacyjne opisanej wyżej przyczepy N. w ten sposób, że usunął fabryczny numer (...) przyczepy przez zeszlifowanie pola numerowego ramy celem ukrycia jej przestępczego pochodzenia , czym działał na szkodę Z. K. ,

tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 270§1 kk przy zast. art.11§2 kk

VII. w okresie od 23.01.2000 r do 06.06. 2000 roku w miejscowości S. woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z A. K. przyjął i ukrył pochodzący z kradzieży z włamaniem samochód marki P. (...) nr rej. (...) nr podwozia (...) nr silnika (...) o wartości nie mniejszej niż 9700 zł , a następnie celem użycia za autentyczne przerobił fabryczne oznaczenia identyfikacyjne tego P. (...) w ten sposób, że zeszlifował opisany wyżej numer podwozia i nakleił w to miejsce kawałek blachy z numerem (...) wycięty z podobnego samochodu P. (...) nr rej. (...) wcześniej zarejestrowany pod nr rej. (...) oraz zeszlifował pole numerowe silnika w tym samochodzie i nabił w to miejsce oznaczenie o symbolu (...) odpowiadające numeracji silnika z w/w samochodu marki P. (...) nr rej. (...), czym działał na szkodę (...) S.A. w K. i Banku Spółdzielczego w G. oraz (...) S.A. Oddział w K.,

tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk w zw. z art. 270§1kk przy zast. art. 11§2kk

przy czym zarzucanych mu wyżej w punktach VI i VII przestępstw dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91§1 kk

IX. w dniu 28.12.1999 r w S. woj. (...), kierując wykonaniem czynu zabronionego przez J. W. i A. W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd , w ten sposób, że pozorując kradzież z włamaniem ciągnika siodłowego marki M. (...) nr rej. (...) nr podwozia (...), nr silnika (...) spowodował wypłatę nie należnego odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w kwocie 55000 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A. Oddział (...),

tj. o przestępstwo z art.286§1 kk

X. w dniu 17.07.2000 r w Z. i S. woj. (...) kierując wykonaniem czynu zabronionego przez J. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 16500 zł za pomocą wprowadzenia go w błąd przez zatajenie wady prawnej sprzedanego samochodu marki F. (...) nr podwozia (...) polegającej na tym, że sprzedał w/w samochód z wymienionym silnikiem , który wcześniej został zarejestrowany pod nr rej. na (...) na podstawioną osobę w oparciu o podrobione dokumenty przez wyłudzenie poświadczenia nieprawdy w postaci stwierdzającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) wydanego dla E. T.,

tj. o przestępstwo z art.286§1 kk

przy czym zarzucanych mu wyżej w punktach IX i X przestępstw dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91§1 kk

XI. w okresie od 02.01.1996 do 13.02.1996 r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. A. , A. M. i G. M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia ich w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym ,że sprzedał im nie zarejestrowany w Polsce , nie ustalony samochód marki „S. (...)”,w którym przerobił celem użycia za autentyczne fabryczne numery identyfikacyjne w ten sposób, że wyciął element konstrukcyjny z fabrycznym numerem nadwozia i wspawał w to miejsce taki sam element z numerem (...) wycięty z zarejestrowanego w Polsce pod nr rej. (...) potem przerejestrowanego na nr rej. (...) podobnego samochodu (...), czym spowodował szkodę w wysokości 8000 zł ,

tj. o przestępstwo z art.286§1 kk w zw. z art.270§1kk przy zast. art.11§2kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XII. w dniu 06.03.1996 roku w S. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził inne osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia ich w błąd w przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym ,że sprzedał nie ustalonego pochodzenia samochód marki O. (...), w którym celem użycia za autentyczne przerobił fabryczne oznaczenie identyfikacyjne podwozia oraz fabryczny numer silnika (...) w ten sposób, że z karoserii tego auta wyciął element konstrukcyjny zawierający fabryczne oznaczenia identyfikacyjne i wspawał w to miejsce taki sam element o numerze (...) wycięty z karoserii samochodu marki O. (...) nr rej., (...) (...), wcześniej (...) ELO- 7012, (...) oraz częściowo zeszlifował numer fabryczny silnika i nabił w to miejsce numer (...) należący do opisanego wyżej samochodu O. (...), działając na szkodę T. S., A. D., S. W. w kwocie nie mniejszej niż 4500 zł ,

tj. o przestępstwo z art.286 §1kk w zw. z art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XIII. w okresie od 26.06.1998. r do 20.07.1998 roku w nie ustalonym miejscu oraz w S. woj. (...) w nie ustalonym samochodzie marki O. (...) w celu użycia za autentyczne przerobił numer fabryczny podwozia w ten sposób, że wyciął fragment elementu konstrukcyjnego zawierający pierwotne oznaczenia identyfikacyjne i wspawał w to miejsce taki sam element zawierający numer (...) wycięty z podobnego samochodu O. (...) nr rej (...) oraz przelożył silnik pochodzący z O. (...) nr rej. (...), a następnie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. C. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 4132 zł za pomocą wprowadzenia go w błąd przez zatajenie wady prawnej sprzedanego mu w/w nie ustalonego samochodu marki O. (...) z przerobionymi fabrycznymi oznaczeniami identyfikacyjnymi,

tj. o przestępstwo z art.286§1kk w zw. z art.270§1 kk przy zast. art.11§2kk

XIV. w okresie do 09.11.1999 r w nie ustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. M., J. O. (1) , S. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia ich w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym ,że sprzedał im nie zarejestrowany w Polsce , nie ustalony samochód marki O. (...) , w którym przerobił celem użycia za autentyczne fabryczne numery identyfikacyjne w ten sposób, że wyciął element konstrukcyjny z numerem nadwozia i wspawał w to miejsce taki sam element z numerem fabrycznym (...) oraz zeszlifował pole numerowe silnika nabijając w to miejsce nr (...) tak, aby odpowiadały fabrycznym oznaczeniom identyfikacyjnym należącym do zarejestrowanego w Polsce samochodu O. (...),nr rej. (...), czym spowodował szkodę w wysokości nie mniejszej niż 6200 zł,

tj. o przestępstwo z art.286§1 kk w zw. z art.270§1kk przy zast. art.11§2kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XV. w dniu 25.11.1998 r w S. ,woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. S. i M. R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą

wprowadzenia ich w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym ,że sprzedał im nie ustalony samochód marki (...), w którym przerobił w celu użycia za autentyczne fabryczne numery identyfikacyjne, w ten sposób ,że wymontował wzmocnienie przednie prawe zawierające fabryczne oznaczenie identyfikacyjne nadwozia i wmontował w to miejsce taki sam element na którym nabił numer identyfikacyjny nadwozia (...) oraz zeszlifował pole numerowe silnika nabijając w to miejsce numer (...) tak, aby odpowiadały fabrycznym oznaczeniom identyfikacyjnym należącym do zarejestrowanego w Polsce samochodu (...) ,nr rej. (...),wcześniej (...),a potem (...), czym spowodował szkodę w wysokości 10004 zł ,

tj. o przestępstwo z art.286§1 kk w zw. z art.270§1kk przy zast. art.11§2kk

XVI. w okresie do stycznia 1999 roku w S. oraz w S. woj. (...), w nie ustalonym samochodzie ciężarowym marki (...) w celu użycia za autentyczne przerobił numer fabryczny podwozia w ten sposób, że usunął jego pierwotne oznaczenia i nabił w to miejsce numer (...) oraz przerobił numer silnika poprzez przełożenie tabliczki numerowej z oznaczeniem (...). (...) (...) (...) tak ,by odpowiadały fabrycznym oznaczeniom identyfikacyjnym podwozia i silnika (...) zarejestrowanego pod nr rej. (...), potem (...),a następnie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 30000 zł za pomocą wprowadzenia go w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym ,że sprzedał mu ten nie ustalony samochód ciężarowy marki (...) z przerobionymi numerami podwozia i silnika zarejestrowany następnie pod nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art.286§1 kk w zw. z art. 270§1 kk przy zast. art.11§2 kk

XVII. w okresie do dnia 10.01.1999 w nie ustalonym miejscu oraz w S. woj. (...), w nie ustalonym samochodzie marki V. (...) w celu użycia za autentyczne przerobił fabryczne numery podwozia i silnika w ten sposób, że wyciął element konstrukcyjny zawierający jego oznaczenie fabryczne podwozia wspawując w to miejsce taki sam element z numerem fabrycznym podwozia, (...) wycięty z karoserii podobnego V. (...) , zarejestrowanego pod numerem rejestracyjnym (...), oraz zeszlifował fabryczne oznaczenie numerowe silnika o końcówce (...) nabijając w to miejsce numer (...) ,odpowiadający numerowi silnika w/w (...) nr rej (...), a następnie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 12460 zł za pomocą wprowadzenia jej w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym ,że sprzedał jej w/w nie ustalony samochód marki (...) z przerobionymi w opisany wyżej sposób fabrycznymi oznaczeniami identyfikacyjnymi , działając na szkodę firmy (...) G. G.,

tj. o przestępstwo z art. 286§1 kk w zw. z art.270§1 kk przy zast. art.11§2kk

XVIII. do dnia 30.05.1999 r w nie ustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził nabywcę auta do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym ,że w sprzedawanym nie ustalonym samochodzie marki M. (...) celem użycia za autentyczne przerobił fabryczne numery identyfikacyjne w ten sposób ,że wyciął element konstrukcyjny z numerem nadwozia i wspawał w to miejsce taki sam element z numerem fabrycznym (...) tak, aby odpowiadał fabrycznym oznaczeniom identyfikacyjnym należącym do zarejestrowanego w Polsce samochodu M. (...) ,nr rej. (...), wcześniej (...), czym działał na szkodę K. O. w wysokości nie mniejszej niż 5000 zł,

tj. o przestępstwo z art.286§1 kk w zw. z art.270§1kk przy zast. art.11§2kk

XIX. w okresie do dnia 29.05.1999 roku w nie ustalonym miejscu oraz w G. woj. (...) w nie ustalonym samochodzie marki V. (...) w celu użycia za autentyczne przerobił numer fabryczny podwozia w ten sposób, że wyciął fragment elementu konstrukcyjnego zawierający pierwotne

oznaczenia identyfikacyjne i wspawał w to miejsce taki sam element zawierający numer (...) wycięty z samochodu V. (...) nr rej. (...) oraz przerobił numer silnika w tym nie ustalonym V. (...) przez zeszlifowanie pola numerowego i nabicie w to miejsce numeru (...) należącego do samochodu V. (...) nr rej. (...) ,a następnie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 5200 zł za pomocą wprowadzenia go w błąd przez zatajenie wady prawnej sprzedanego mu samochodu w ten sposób, że sprzedał mu ten nie ustalony samochód marki V. (...) w którym przerobił w opisany wyżej sposób fabryczne numery identyfikacyjne podwozia i silnika ,

tj. o przestępstwo z art.286§1kk w zw. z art270§1 kk przy zast. art.11§2kk

XXII. w okresie do dnia 10.12.1999 r w nie ustalonym miejscu i w S. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z R. D., w nie ustalonym samochodzie marki (...) koloru białego przerobił fabryczne numery podwozia i silnika w ten sposób, że wyciął element konstrukcyjny zawierający pierwotny numer identyfikacyjny podwozia i wspawał w to miejsce kawałek blachy z oznaczeniem identyfikacyjnym (...) wycięty z karoserii zarejestrowanego w Polsce samochodu (...) nr rej. (...) oraz przerobił numer silnika przez usunięcie go wraz z warstwą podłoża i wybicie w tym miejscu numeru (...) należącego do w/w samochodu (...) nr rej. (...), a następnie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził S. D. i J. B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie nie mniejszej niż 7100 zł za pomocą wprowadzenia ich w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym ,że sprzedał im w/w (...) z przerobionymi fabrycznymi oznaczeniami numerami podwozia i silnika który został zarejestrowany potem pod nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art.286§1 kk w zw. art.270§1kk przy zast. art. 11§2kk

XXIV. w okresie do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził nabywców samochodu do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia ich w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym ,że przed sprzedażą nie zarejestrowanego w Polsce , nie ustalonego samochodu marki (...), przerobił w nim celem użycia za autentyczne fabryczne numery identyfikacyjne, w ten sposób ,że wyciął element konstrukcyjny z fabrycznym numerem nadwozia i wspawał w to miejsce taki sam element z numerem (...) wycięty z zarejestrowanego w Polsce pod nr rej. (...), podobnego samochodu (...), potem przerejestrowanego na nr rej. (...), czym działał na szkodę T. K. (1) i K. G. w wysokości 5000 zł,

tj. o przestępstwo z art.286§1 kk w zw. z art.270§1kk przy zast. art.11§2kk

przy czym zarzuconych mu wyżej w punktach XI do XXIV dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 kk

XXV. do dnia 24.06.2000 r w nie ustalonym miejscu oraz w S. , woj. (...), pomógł J. W. doprowadzić H. D. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie nie mniejszej niż 15250 zł za pomocą wprowadzenia go w błąd przez zatajenie wady prawnej sprzedanego mu nie ustalonego ciągnika siodłowego marki „R. (...)” przez przerobienie celem użycia za autentyczny fabrycznego numeru podwozia poprzez wymianę ramy pojazdu, zeszlifowanie symbolu identyfikacyjnego na tabliczce znamionowej przymocowanej do kabiny oraz wybicie na wymienionej ramie numeru identyfikacyjnego odpowiadającego fabrycznemu oznaczeniu identyfikacyjnemu podwozia (...) należącemu do zarejestrowanego w Polsce ciągnika siodłowego „R. (...)”, nr rej. (...),wcześniej (...) zarejestrowanego a następnie pod nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1kk i w zw. z art.270§1 kk przy zast. art 11§2 kk

XXVII. w okresie do dnia 06.06.2000 r. w miejscowości S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. i inną osobą przywłaszczył powierzony samochód marki „F. (...)” nr rej.(...) potem (...) nr podwozia (...) nr silnika (...) wartości nie mniejszej niż 29902,20 zł, działając na szkodę W. B. i D. B.,

tj. o przestępstwo z art. 284§2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXVIII. w dniu 12.01.1996 roku w S. woj. (...) wyłudził poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Burmistrza S. pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta i Gminy w S. w ten sposób, że podając należące do innego auta numery identyfikacyjne nadwozia (...) i silnika (...) oraz posługując się przerobionym przez siebie egzemplarzem umowy z dnia 09.01.1996 r kupna sprzedaży samochodu osobowego (...) nr rej. (...) nr podwozia (...) nr silnika (...) w którym dopisał w punkcie 2 umowy „samochód po wypadku” oraz posługując się przerobioną umową z dnia 19.12.1995 roku kupna sprzedaży samochodu marki (...) nr rej. (...) nr podwozia (...) nr silnika (...) w ten sposób, że w punkcie 5 umowy dopisał „samochód po wypadku”, doprowadził do wystawienia potwierdzającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) oraz do nadania tablic rejestracyjnych (...), rejestrując nie ustalonego pochodzenia samochód (...) w miejsce legalnie zarejestrowanego wcześniej pod nr rej. (...) samochodu tej samej marki,

tj. o przestępstwo z art. 272 kk w zw. z art. 270§1kk przy zast. art. 11§2kk

XXXI. w dniu 07.05.1999 roku w K. woj. (...) wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Burmistrza K. pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta i Gminy w K. w ten sposób, że posługując się podrobionymi dokumentami nabycia pojazdu w postaci wystawionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...): protokołu przetargu nr (...) na samochód I. (...) typ (...) 52FJ, nr podwozia (...) nr silnika nie odczytano oraz faktury VAT nr (...) z dnia 12.04.1999 dot. zakupu tego samochodu wystawionych na nazwisko R. B., czym doprowadził do legalizacji nie ustalonego samochodu I. przez wyłudzenie poświadczającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii (...) nr (...) i wydania tablic rej. numer (...),

tj. o przestępstwo z art.272kk w zw. z art.270§1 kk przy zast. art.11§2 kk

XXXII. w dniu 04.06. 1999 roku w miejscowości S. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z R. D. wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Burmistrza S. pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Miast i Gminy w S. w ten sposób, że posługując się jako autentyczną stwierdzającą nieprawdę co do osoby kupującego, co do kwoty transakcji oraz z podrobionym podpisem sprzedającego T. K. (2) umową z dnia 04.06.1999 kupna sprzedaży samochodu V. (...) nr rej. (...), a także podając przerobione oznaczenia identyfikacyjne auta zamiast oznaczeń fabrycznych, doprowadził do wydania na nazwisko R. D. dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) i legalizacji opisanego wyżej nie ustalonego (...) z przerobionymi oznaczeniami identyfikacyjnymi przez zarejestrowanie go pod nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art.272kk w zw. z art.270§1 kk przy zast. art.11§2kk

XXXV. w dniu 09.03.2000 roku w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Burmistrza S. pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta i Gminy w S. w ten sposób, że podając oznaczenia identyfikacyjne podwozia (...) i silnika (...) odpowiadające fabrycznym oznaczeniom (...) nr rej (...) doprowadził do wydania stwierdzającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i legalizacji przez zarejestrowanie pod nr rej. (...) pochodzącego z kradzieży z włamaniem podobnego (...) nr rej. (...), którego fabryczne numery podwozia (...) i silnika (...) zataił

tj. o przestępstwo z art.272kk w zw. z art. 270§1 kk przy zast. art.11§2 kk

XXXVI. do dnia 06.06.2000 r. w miejscowości S. i S. woj. (...) celem użycia za autentyczny w lawecie do przewozu samochodów przerobił jej fabryczny numer podwozia (...) w ten sposób, że zeszlifował pole numerowe zawierające pierwotny numer identyfikacyjny celem nabicia w to miejsce numeru podwozia należącego do podobnej lawety nr rej. (...), nr podwozia (...), a następnie przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Burmistrza S. pracownika tamtejszego Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta i Gminy wyłudził poświadczenie nieprawdy w ten sposób, że posługując się umową kupna sprzedaży lawety nr rej. (...), nr podwozia (...) doprowadził do rejestracji podstawionej, nie ustalonego pochodzenia lawety nr podwozia (...) przez wydanie dla niej stwierdzającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii (...) nr (...) oraz nadanie tablic rejestracyjnych nr (...),

tj. o przestępstwo z art. 272kk w zw. z art. 270§1kk przy zast. art.11§2kk

przy czym zarzucanych mu wyżej w punktach XXVIII do XXXVI czynów dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 kk

XXXVII. - w okresie od dnia 24.09.1999 r. do 30.03.2000 r. w miejscowości S., woj. (...), B., woj. (...) woj. (...) działając w warunkach przestępstwa ciągłego kierując wykonaniem czynu zabronionego przez A. W. i J. W. oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, posługując się podrobionymi dokumentami w postaci wystawionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa Nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/Ż. protokołu przetargu nr (...) z dnia 22.11.1999 roku oraz faktury – rachunku nr (...) z dnia 22.11.1999 roku dotyczących zakupu przez P. D. (...) numer podwozia (...), numer silnika (...)nr rej. (...) chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego :

- od dnia 24.12.1999 r do dnia 31.01.2000 r. w B. działając nadto wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) nakłaniał P. D. do wyłudzenia poświadczonego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...) 9690 przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta B. pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta w B. , czym doprowadził do wydania poświadczonego nieprawdę dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych na tę podstawioną osobę

- od dnia 31.01.2000 r. do dnia 30.03.2000 roku w G. ,posługując się nadto wyłudzoną poświadczeniem nieprawdy w postaci stwierdzającego nieprawdę dowodu rejestracji tego ciągnika siodłowego w B. pod nr rej. (...),nakłaniał S. O. do wyłudzenia poświadczonego nieprawdę dowodu rejestracyjnego seria DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...) przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Prezydenta G. pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta G. , czym doprowadził do wydania poświadczonego nieprawdę dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych na tę podstawioną osobę ,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 272kk i w zw. z art. 270 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11§2kk oraz art.12 kk

XXXVIII. - w okresie od dnia 04.04.2000 r. do dnia 02.05.2000 r. w O. woj. (...), działając w warunkach czynu ciągłego chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego nakłaniał K. D. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej do wystawienia dokumentów w ten sposób, że:

- w dniu 04.04.2000 r. nakłaniał K. D. do wyłudzenia poświadczonego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...) przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta T. pracownika Wydziału Komunikacji tamtejszego Urzędu Miasta przez posłużenie się dostarczonymi mu podrobionymi dokumentami w postaci wystawionych dla K. D. jako nabywcy przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. protokołu przetargu nr (...) oraz faktury – rachunku nr (...) z dnia 28.02.2000 r na kwotę 47500 zł dotyczących zakupu naczepy specjalnej chłodni nr podwozia (...),nr rej. (...), czym doprowadził do legalizacji poprzez zarejestrowanie pod nieprawdziwym podanym

w podrobionych opisanych wyżej dokumentach numerem podwozia pochodzącej z kradzieży naczepy specjalnej chłodni (...) typ (...) nr rej. (...), fabryczny nr podwozia (...) na tę podstawioną osobę,

- w dniu 04.04.2000 r. nakłaniał K. D. do wyłudzenia poświadczającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych T. (...) przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta T. pracownika Wydziału Komunikacji tamtejszego Urzędu Miasta przez posłużenie się dostarczonymi mu podrobionymi dokumentami w postaci wystawionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. dla K. D. jako nabywcy protokołu przetargu nr (...) z 28.02.2000 r. oraz faktury – rachunku nr (...) z dnia 28.02.2000 r. na kwotę 47500 zł dotyczących zakupu ciągnika rolniczego U. (...) nr podwozia (...), nr silnika (...), nr rej. (...) ,czym doprowadził do legalizacji przez zarejestrowanie pod nieprawdziwymi podanymi w podrobionych opisanych wyżej dokumentach numerami podwozia i silnika pochodzącego z kradzieży z włamaniem ciągnika rolniczego U. nr rej. (...) fabryczny nr podwozia (...), nr silnika (...), na tę podstawioną osobę,

- w dniu 02.05.2000 r. nakłaniał K. D. do podpisania jako sprzedającego właściciela stwierdzającej nieprawdę umowy (...) ciągnika rolniczego U. (...) nr rej (...) nr podwozia (...), nr silnika (...) celem użycia jej do legalizacji przez przerejestrowanie w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w S. pochodzącego z kradzieży z włamaniem ciągnika rolniczego U. nr rej. (...) fabryczny nr podwozia (...), nr silnika (...) na A. K. jako kolejnego właściciela,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2kk w zw. z art. 272kk i art.270§1kk przy zast. art.11§2kk oraz art. 12kk

XXXIX. w dniu 15.05.2000 r. w W., woj. (...) i miejscowościach S. i S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. podrobił pismo przewodnie, protokoły przetargu i rachunek nabycia opisanych niżej „M. (...)” i naczepy (...), a następnie chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego nakłaniał M. K. (1) do wyłudzenia poświadczającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...) przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Wójta W. pracownika Wydziału Komunikacji tamtejszego Urzędu Gminy dostarczając podrobione dokumenty w postaci wystawionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. na nazwisko M. K. (1) jako nabywcy protokołu przetargu nr (...) z 26.04.2000r i faktury – rachunku nr (...) z dnia 08.05.2000 r na kwotę 27500 zł oraz pisma o sygnaturze l.dz. (...), (...) z dnia 08.05.2000 rok adresowanego do Urzędu Gminy Wydział Komunikacji w W. samochód marki „M. (...)” podwozie (...) nr silnika (...) -10- (...) nr rej. (...), czym doprowadził do legalizacji przez rejestrację w/w nie ustalonego (...) na tę podstawioną osobę oraz do wyłudzenia poświadczającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...) przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Wójta W. pracownika Wydziału Komunikacji tamtejszego Urzędu Gminy dostarczając podrobione dokumenty w postaci wystawionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. na nazwisko M. K. (1) jako nabywcy protokołu przetargu nr (...) z 26.04.2000r i faktury – rachunku nr (...) z dnia 08.05.2000 r na kwotę 27500 zł oraz pisma o sygnaturze l.dz. (...), (...) z dnia 08.05.2000 r. adresowanego do Urzędu Gminy Wydział Komunikacji w W. dotyczącego naczepy marki (...) numer podwozia (...) nr rej. (...), czym doprowadził do rejestracji pochodzącej z kradzieży z włamaniem naczepy siodłowej samowładowczej (...) nr rej. (...), numer podwozia (...) przerobiony jak podano wyżej, na tę podstawioną osobę,

tj. o przestępstwo z art. 18§2kk w zw. z art. 272 kk i art.270§1kk przy zast. art.11§2 kk

XL. w okresie do dnia 28.07.1999 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego nakłaniał ją do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Wójta Murowa pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Gminy w M. w ten sposób, aby posługując się dostarczonymi jej dokumentami, które wcześniej podrobił w postaci wystawionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. protokołu przetargu nr (...) z 28.02.1999 na samochód marki (...) nr

podwozia (...) nr rej. (...) oraz faktury VAT nr (...) z dnia 20.07.1999 r. zakupu tego samochodu na nazwisko E. T. jako nabywcy, doprowadził do legalizacji przez zarejestrowanie nie ustalonego (...) przez wyłudzenie stwierdzającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) oraz do nadania mu tablic rejestracyjnych (...),

tj. o przestępstwo z art.18§2kk w zw. z art.272kk oraz w zw. z art.270§1 kk przy zast. art.11§2 kk

XLI. w okresie do dnia 09.11.1999 r. w M., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami chcąc, aby E. T. dokonała czynu zabronionego, nakłaniał ją do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Wójta Murowa pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Gminy w M. w ten sposób, aby posługując się dostarczonymi jej dokumentami ,które wcześniej podrobił w postaci wystawionych na nazwisko E. T. przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż.: protokołu przetargu nr (...) z 28.02.1999 r na samochód marki (...) nr podwozia (...) nr silnika (...).000. (...) nr rej. (...) oraz faktury nr (...) z dnia 02.11.1999 , doprowadził do legalizacji nie ustalonego F. (...) przez wyłudzenie stwierdzającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) oraz wydania tablic rejestracyjnych numer (...),

tj. o przestępstwo z art.18§2kk w zw. z art.272kk w zw. z art.270§1 kk przy zast. art.11§2 kk

LXII. w okresie do 15.05.2000 roku w W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. W., chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego w postaci wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu, nakłaniał E. P.ę do wyłudzenia poświadczającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...) przez podstępne wprowadzenie w błąd działającego z upoważnienia Wójta Gminy W. pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Gminy w W. dostarczając mu podrobione wcześniej przez siebie dokumenty w postaci wystawionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. pisma przewodniego liczba dziennika (...) z dnia 08.05.2000 r adresowanego do Urzędu Gminy Wydział Komunikacji w W., protokołu przetargu nr (...) z 26.04.2000 r. na ciągnik siodłowy „R. (...)” nr podwozia (...) nr silnika (...) dla E. Pasieki jako nabywcy oraz faktury VAT nr (...) z dnia 08.05.2000 zakupu tego ciągnika przez E. P.ę, czym doprowadził do legalizacji przez rejestrację na tę podstawiona osobę pochodzącego z kradzieży z włamaniem ciągnika siodłowego (...) nr rej. (...) numer podwozia (...) numer silnika (...) pod nieprawdziwymi podanymi w podrobionych opisanych wyżej dokumentach numerami podwozia i silnika,

tj. o przestępstwo z art.18§2kk w zw. z art..272 kk i z art.270 §1 kk przy zast. art.11§2 kk

przy czym zarzuconych mu wyżej w punktach XXXIX do XLII dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91§ 1 kk

XLIII. w okresie od dnia 05.06.1997 r. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu działając w warunkach czynu ciągłego podrobił celem użycia za autentyczne :

- datowaną na 02.06.1997 r. umowę kupna od R. K. samochodu (...), nr silnika (...), nr podwozia (...), nr rej. (...) na kwotę 2200 zł;

- datowaną na 04.06.1997 r. umowę kupna od R. K. samochodu (...), nr silnika (...), nr podwozia (...), nr rej. (...) na kwotę 3000 zł , którą następnie używał jako autentycznej przed Urzędem Skarbowym w S.,

tj. o przestępstwo z art. 270§1kk w zw. z art. 12kk

XLV. w okresie do dnia 06.06.2000 r. w nieustalonym miejscu w celu użycia za autentyczny , działając w warunkach czynu ciągłego podrobił :

- fakturę VAT nr (...) datowaną na 05.10.1998 r dotycząca sprzedaży przez Przedsiębiorstwo (...) samochodu M. (...) nr rej. (...) nr silnika (...) nr podwozia (...) na kwotę 31100 zł dla Zakładu (...) z (...) K. T.
- fakturę VAT nr (...) datowaną na 05.10.1998 r dotycząca sprzedaży przez Przedsiębiorstwo (...) samochodu M. (...) nr rej. (...) nr silnika (...) nr podwozia (...) na kwotę 37200 zł dla Zakładu (...) z (...) K. T.,

tj. o przestępstwo z art. 270§1kk przy zast. art.12kk

XLVI. w okresie do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą oraz w warunkach czynu ciągłego, celem użycia za autentyczne, podrobił następujące dokumenty:

- umowę kupna sprzedaży datowana na 27.01.1996 r. sprzedaży nadwozia samochodu (...) numer (...) za kwotę 8800 zł przez J. S. (2) dla M. K. (2)
- umowę kupna sprzedaży datowana na 28.01.1996 r. sprzedaży silnika numer (...) do samochodu (...) za kwotę 650 zł przez S. P. (1) dla M. K. (2)
- umowa kupna sprzedaży datowana na 27.01.1996 r. sprzedaży silnika numer (...) do samochodu (...) za kwotę 750 zł przez S. P. (1) dla M. K. (2)
- dokument w języku niemieckim „B. uber A.” datowany na 04.12.1995 r. dotyczący sprzedaży przez firmę (...). (...) H. K. 14 N. „ dla J. S. (2) karoserii samochodu (...) numer (...) za kwotę 2500 DEM;
- dokument w języku niemieckim „B. uber A. „datowany na 08.01.1996 r. dotyczący sprzedaży przez firmę (...). (...) H. K. 14 N. dla S. P. (1) silnika samochodu (...) numer (...) za kwotę 400 DEM ,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk przy zast. art.12kk

LV. w okresie do dnia 06.06.2000 r w nie ustalonym miejscu , działając w warunkach czynu ciągłego celem użycia za autentyczne, czynił przygotowania do podrobienia następujących dokumentów w postaci faktur VAT wystawionych dla (...) R. W. (2) jako nabywcy z nie wypełnioną rubryką przygotowaną do wpisania firmy wystawiającej faktury ,a także podrabiając podpisy pracowników tych firm uprawnionych do wystawiania faktur :

- faktura VAT nr (...) z 27.04.98 dla (...) na kwotę 17.690,00 zł
- faktura VAT nr (...) z 28.10.98 dla (...) na kwotę 1446,92 zł
- faktura VAT nr (...) z 22.10.98 dla (...) na kwotę 2921,90 zł
- faktura VAT nr (...) z 05.10.98 dla (...) na kwotę 1915,40 zł
- faktura VAT nr (...) z 16.06.98 dla (...) na kwotę 4575,00 zł
- faktura VAT nr (...) z 19.02.98 dla (...) na kwotę 610,00 zł
- faktura VAT nr (...) z 04.06.98 dla (...) na kwotę 3.782,00 zł
- faktura VAT nr (...) z 22.10.98 dla (...) na kwotę 2.921,90 zł
- faktura VAT nr (...) z 05.10.98 dla (...) na kwotę 1915,40 zł
- faktura VAT nr (...) z 28.10.98 dla (...) na kwotę 1446,92 zł,

tj. o przestępstwo z art. 270§ 3 kk przy zast. art. 12kk

LVI. - w okresie do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu, działając w warunkach czynu ciągłego czynił przygotowania do podrobienia faktur VAT firmy Przedsiębiorstwo Handlowe (...) „celem użycia ich jako autentyczne w ten sposób, że podrobił pieczętkę firmową o treści „ Przedsiębiorstwo Handlowe (...)„ oraz pieczętkę „ Przedsiębiorstwo Handlowe (...) „ , a także pieczętki z numerem NIP i numerem konta w Banku (...) ,a następnie:

- na czterech nie wypełnionych drukach „faktura VAT” odbił podrobione pieczętki o treści „ Przedsiębiorstwo Handlowe (...)„ oraz „ Przedsiębiorstwo Handlowe (...) „ a także pieczętki z numerem NIP i numerem konta w Banku (...) , a na jednym z tych egzemplarzy dodatkowo odbił pieczętkę o treści „ Magazyn (...)” oraz wpisał datę 1997.02.04 i podrobił podpis pracownika tej firmy, na jednym nie wypełnionym druku „faktura VAT” wpisał numer faktury (...) , miejsce i datę wystawienia oraz sprzedawcę, następnie odbił podrobione pieczętki sprzedającego o treści „ Przedsiębiorstwo Handlowe (...)„ oraz „ Przedsiębiorstwo Handlowe (...) „ ,a także pieczętki z numerem NIP,

tj. o przestępstwo z art.270§ 3 kk przy zast. art. 12 kk

LX. do dnia 10.07.1996 roku w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczny przerobił dokument w postaci umowy datowanej na 21.06.1996 zawartej między sprzedającym J. O. (2) a kupującym P. S. dot. samochodu (...) nr rej. (...), nr podwozia (...), nr silnika (...) na kwotę 2400 zł,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXI. do dnia 10.02.1997 r. w nie ustalonym miejscu, celem użycia za autentyczną podrobił umowę datowaną na 18.01.1997 roku sprzedaży L. C. samochodu (...), nr podwozia (...), nr silnika (...), nr rej. (...), wpisując zaniżoną kwotę transakcji 11.500,- zł i podrabiając podpis kupującego

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

LXII. do dnia 09.04.1997 r. celem użycia za autentyczną podrobił umowę datowaną na 10.03.1997 roku kupna sprzedaży samochodu F. (...) nr podwozia (...), nr silnika (...), nr rej. (...) wpisując jako sprzedającego K. Z. i podrabiając jej odręczny podpis w sytuacji, kiedy sprzedająca zmarła dnia 18.11.1996 r.,

tj. o przestępstwo z art. 270§1kk

LXIII. dnia 05.05.1998 roku w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci umowy datowanej na 27.04.1998 roku kupna od C. S. samochodu (...) nr rej. (...), wcześniej (...), później (...) (...), nr podwozia (...), nr silnika (...) na kwotę 1500 zł , której następnie używał jako autentycznej przed Urzędem Skarbowym w S.,

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

LXIV. w okresie do dnia 6.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczne podrobił pieczętkę firmową spółki cywilnej Skup (...) z T.,

tj. o przestępstwo z art.270§1kk

LXVII. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczny przerobił dokument Spółki z o.o (...) M. M., w postaci rachunku nr (...) z dnia 07.09.99r na kwotę 14000 zł, dot. sprzedaży samochodu „F. (...)” nr rej. (...), w ten sposób, że usunął oryginalne pieczętki z tego rachunku podrabiając trzy odbitki pieczętek Pierwszego Urzędu Skarbowego w B. oraz podpis pracownika tego Urzędu,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXVIII. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci rachunku uproszczonego nr (...) z dnia 28.12.1998 r. wystawiony przez (...) (...) dla (...) G. G. na zakup samochodu marki V. (...) nr rej. (...), nr podwozia (...), nr silnika (...) na kwotę 8396 zł,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXX. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczne przerobił dokument w postaci rachunku uproszczonego nr 2 z dnia 07.07.1999 r. wystawiony przez (...) (...) M. M. na sprzedaż samochodu „F. (...)” nr rej. (...), nr podwozia (...), nr silnika (...) za kwotę 14000 zł przez naniesienie nie autentycznych pieczętek i wpisów Urzędu Skarbowego w B. oraz podrobienie podpisów pracowników tego Urzędu,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXXI. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczne przerobił dokument w postaci „umowy kupna sprzedaży używanego pojazdu mechanicznego” datowany na 20.06.1997 r. wystawiony przez (...) (...) R. W. (1) na sprzedaż ciężarówki M. (...) nr rej. (...), nr podwozia (...), nr silnika (...) za kwotę 9720 zł dla J. Z.,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXXII. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczny podrobił niemiecki dokument (...) na kwotę 650,- DEM wykorzystując oryginalnie opieczętowany druk firmy (...) -un V. von U. (...) B. E.....”,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXXIII. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu i w celu użycia za autentyczny podrobił rachunek uproszczony nr (...) datowany na 04.09.1999 r. dotyczący sprzedaży przez Przedsiębiorstwo – (...) – Usługowe (...) R. W. (1) dla J. O. (3) samochodu ciężarowego marki (...) nr rej. (...), nr podwozia (...), nr silnika (...) za kwotę (...),

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXXIV. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczne podrobił dokument w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 07.04.1998 r. z firmy (...) (...) E. S. na kwotę 17690 zł,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXXV. do dnia 06.06.2000 r. w nieustalonym miejscu w celu użycia za autentyczny podrobił umowę datowaną na 04.11.1998 r. kupna od H. S. samochodu (...) nr rej. (...) nr silnika (...) nr podwozia (...) na kwotę 6200 zł,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXXVI. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu w celu użycia za autentyczny podrobił rachunek uproszczony nr (...) datowany na 20.09.1999 r. dotyczący sprzedaży przez Przedsiębiorstwo – (...) – Usługowe (...) R. W. (1) dla T. M. samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...), nr podwozia (...), nr silnika (...) za kwotę 16440 zł,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXXVII. do dnia 06.06.2000 r. w nieustalonym miejscu w celu użycia za autentyczny podrobił rachunek uproszczony nr (...) datowany na 30.12.1998 r. ostemplowany firmową pieczętką” Przedsiębiorstwo (...) dotyczący sprzedaży dla B. S. i M. R. samochodu (...) nr rej. (...) nr silnika (...) nr podwozia (...) za kwotę 6464 zł opieczętowany w prawym dolnym rogu w rubryce podpis sprzedającego pieczętką „ (...) –handel Skup – (...) części i akcesorii R. W. (1) „ ,

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

LXXVIII. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczne podrobił umowę datowaną na 24.02.1996 r. sprzedaży T. S. samochodu (...) nr silnika (...), nr podwozia (...), nr rej. (...) na kwotę 11000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 270§1kk

LXXIX. do dnia 06.06.2000 r. w nie ustalonym miejscu celem użycia za autentyczny podrobił rachunek uproszczony nr (...) datowany na 26.03.1998 roku dotyczący sprzedaży przez Przedsiębiorstwo – (...) – Handlowo- Usługowe (...) R. W. (1) dla K. S. samochodu „F. (...)” nr podwozia (...), nr silnika (...), nr rej. (...) na kwotę 6315 zł,

tj. o przestępstwo z art. 270§1kk

przy czym zarzucanych mu czynów opisanych w punktach LX do LXXIX dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91§1kk

LXXX. od 25.03.1996 r. do 31.05.1996 r. w nie ustalonym miejscu przerobił celem użycia za autentyczne fabryczne numery identyfikacyjne nie ustalonego (...)”, w ten sposób, że zeszlifował fabryczny numer podwozia i w tym aucie nabił w to miejsce numer (...) -16 oraz usunął tabliczkę znamionową z numerem silnika w nie ustalonej (...) i nabił na nadlewie korpusu tego silnika nr (...) odpowiadający numerowi silnika w samochodzie (...) nr rej. (...) potem przerejestrowanego na nr rej.(...) podobnego samochodu „T. (...)”,

tj. o przestępstwo z art. 270§1kk

LXXXI. od dnia 26.05.2000 r. do 06.06.2000 roku w miejscowości S. woj. (...) w samochodzie osobowym marki V. (...) nr rej. (...) nr podwozia (...), celem użycia za autentyczne przerobił fabryczne oznaczenie identyfikacyjne podwozia w ten sposób, że zeszlifował częściowo pole numerowe tego auta z fabrycznym oznaczeniem i nabił w to miejsce nr (...) przeniesiony z podobnego samochodu (...) zarejestrowanego pod nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art. 270§1 kk

LXXXII. do dnia 06.06.2000 r. w miejscowości S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. D. w samochodzie marki (...), celem użycia za autentyczne, przerobił fabryczne numery identyfikacyjne w ten sposób, że wstawił w miejsce numeru fabrycznego karoserii wycięty element konstrukcyjny zawierający oznaczenia identyfikacyjne podobnego samochodu (...) nr rej. (...) ,nr podwozia (...) oraz zeszlifował pole numerowe silnika nie ustalonego (...) i nabił w jego miejsce numery fabryczne silnika (...).pochodzące z tego zarejestrowanego w/w (...) nr rej. (...), których następnie używał jako autentycznych,

tj. o przestępstwo z art.270§1 kk

LXXXIII. do dnia 06.06.2000 roku w miejscowości S., woj. (...) celem użycia za autentyczne przerobił fabryczne oznaczenia identyfikacyjne w powypadkowym samochodzie marki (...) nr rej. (...), wcześniej (...), nr podwozia (...), nr silnika (...) w ten sposób, że wyciął z niego element konstrukcyjny zawierający fabryczne oznaczenia numerowe podwozia (...) oraz wyciął blachę z tabliczką znamionową pochodzącą z w/w (...) zawierającą podany wyżej numer podwozia, celem przerobienia numerów fabrycznych innego sprawnego technicznie podobnego samochodu (...) przez spawanie do niego tych dwóch wyciętych elementów,

tj. o przestępstwo z art.270§1kk

przy czym zarzucanych mu czynów opisanych w punktach LXXX do LXXXIII dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1kk

LXXXIX. do dnia 6.06.2000 roku w miejscowości S. woj. (...) w lawecie samochodowej koloru czerwonego bez tablic rejestracyjnych czynił przygotowania do przerobienia fabrycznego oznaczenia identyfikacyjnego lawety w ten

sposób ,że obok fabrycznego numeru (...) zarejestrowanej poprzednio pod nr rejestracyjnym (...) nabił inny numer (...) celem użycia go za autentyczne oznaczenie tej lawety,

tj. o przestępstwo z art. 270§3 kk

przy czym z popełnienia zarzuconych mu przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 kk

Wyrokiem z 22 maja 2012 r., sygn. akt: III K 14/11, Sąd Okręgowy w Opolu wydał następujące rozstrzygnięcie:

1. w ramach czynu opisanego w punkcie **I** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 24 września 1999 roku do dnia 6 czerwca 2000 roku w miejscowościach S. i S. oraz Z. wykorzystując uzależnienie od siebie R. D. polecił mu przerobienie numerów identyfikacyjnych samochodu ciężarowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...), który to następnie w samochodzie tym zeszlifował częściowo numer podwozia (...) poprzez przerobienie cyfry 3 na cyfrę 8 uzyskując w ten sposób nowy numer (...) oraz z silnika usunął tabliczkę z oryginalnym numerem fabrycznym nabijając dwukrotnie numer (...), to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.,

2. w ramach czynu opisanego w punkcie **II** aktu oskarżenia uznał oskarżonego R. W. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 04.02.2000 roku do dnia 06.06.2000 roku w O. - G., S. i S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i kierując wykonaniem czynu zabronionego przez J. W., R. D. oraz E. Pasiekę przyjął i ukrył pochodzący z kradzieży z włamaniem ciągnik siodłowy R. (...) nr rej. (...) nr podwozia (...), zarejestrowany potem pod nr rej. (...) wraz z telefonem komórkowym marki M., radiomagnetofonem samochodowym, niebieskim podnośnikiem jezdny i kompletem narzędzi o wartości nie mniejszej niż 169549,31 zł oraz naczepę chłodnią marki S. typ (...) nr rej. (...) nr identyfikacyjny (...) o wartości nie mniejszej niż 50000 zł wraz z ładunkiem w postaci podłoża ogrodniczego do produkcji pomidorów wartości nie mniejszej niż 24 400 zł, to jest mieniem znacznej wartości, czym działał na szkodę Spółki Akcyjnej (...) „ Zakład (...) w D., a następnie wykorzystując uzależnienie od siebie R. D. polecił mu w opisanym wyżej ciągniku siodłowym R. (...) przerobienie fabrycznych oznaczeń identyfikacyjnych podwozia, który to następnie wyciął fragment elementu konstrukcyjnego karoserii z fabrycznym numerem i wspawał w to miejsce kawałek blachy z nabitym oznaczeniem (...), a w naczepie specjalnej chłodni (...) polecił mu przerobienie fabrycznego oznaczenia identyfikacyjnego, który to następnie częściowo zeszlifował numer podwozia (...) i nabił w to miejsce nr (...), to jest przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając stawkę dzienną na kwotę 100 (sto) złotych,

3. **w ramach czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 06.02.2000 roku do dnia 06.06.2000 roku w miejscowości S. i S., kierując wykonaniem czynu zabronionego przez A. W., R. D. przyjął i ukrył w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pochodzący z kradzieży z włamaniem ciągnik rolniczy marki U. model (...) nr podwozia (...) nr silnika (...) nr rej. (...) który potem został zarejestrowany pod nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 98050 zł na szkodę Przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. w L., a następnie wykorzystując uzależnienie od siebie R. D. polecił mu celem użycia za autentyczne przerobienie fabrycznych oznaczeń identyfikacyjnych silnika (...) w opisanym wyżej ciągniku przez zeszlifowanie jego pola numerowego i nabicie w tym miejscu nr (...), to jest przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,**

4. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **IV** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 27.02.2000 roku do dnia 06.06.2000 roku na bocznej drodze za C. oraz w S. kierując wykonaniem czynu zabronionego przez A. W., J. W. i R. D., przyjął i ukrył w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pochodzącą z kradzieży z włamaniem na szkodę firmy (...) naczepę siodłową samowładowczą (...) nr rej. (...) nr podwozia (...) o wartości 160000 zł wraz z ładunkiem 23,800 kg kamienia gurafinu o wartości nie mniejszej niż 28981 zł, a następnie celem użycia za autentyczne w tej naczepie siodłowej wykorzystując uzależnienie od siebie polecił R. D. przerobienie jej fabrycznych

oznaczeń identyfikacyjnych przez częściowe zeszlifowanie numeru podwozia i nabicie w to miejsce numeru (...), to jest przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. ,

5. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **V** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 30.04.2000 roku do dnia 06.06.2000 roku w miejscowości S. kierując wykonaniem czynu zabronionego przez A. W. i R. D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął i ukrył pochodzącą z kradzieży na szkodę W. H. ze Szwajcarii naczepę samochodową marki M. (...) trzyosioową nr rej. (...) nr podwozia (...) wartości nie mniejszej niż (...) DEM, co stanowiło nie mniej niż 162 000 zł, a następnie, celem użycia za autentyczne polecił R. D. przerobienie fabrycznych oznaczeń identyfikacyjnych, który to częściowo zeszlifował numer podwozia i zamaskował ślad ostatniej cyfry pozostawiając nr (...), to jest przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

6. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **VII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 23.01.2000 roku do dnia 06.06. 2000 roku w miejscowości S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. K. przyjął i ukrył pochodzący z kradzieży z włamaniem samochód marki P. (...) nr rej. (...) nr podwozia (...) nr silnika (...) o wartości nie mniejszej niż 9700 zł, a następnie celem użycia za autentyczne polecił nieustalonej osobie przerobienie fabrycznych oznaczeń identyfikacyjnych tego P. (...) w ten sposób, że nieustalona osoba zeszlifowała opisany wyżej numer podwozia i nakleiła w to miejsce kawałek blachy z numerem (...) wycięty z podobnego samochodu P. (...) nr rej. (...) wcześniej zarejestrowanego pod nr rej. (...) oraz zeszlifowała pole numerowe silnika i nabiła w to miejsce oznaczenie o symbolu (...) odpowiadające numeracji silnika z samochodu marki P. (...) nr rej. (...), czym działał na szkodę (...) S.A. w K. i Banku Spółdzielczego w G., to jest przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

przy czym przyjął, że czynów przypisanych w punkcie 3, 4, 5, 6 części dyspozytywnej wyroku dopuścił się działając w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

7. na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. W. (1) za ciąg przestępstw przypisany w punkcie 3,4,5,6 środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu pojazdami mechanicznymi na okres 3 (trzech) lat,

8. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie **VI** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

9. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **IX** aktu oskarżenia uznał oskarżonego R. W. (1) za winnego tego, że w okresie od września 1999 roku do dnia 28 grudnia 1999 roku podzegał J. W. i A. W. do upozorowania kradzieży własnego samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 55.000 złotych celem uzyskania odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia AC w Towarzystwie (...) S.A. Oddział w O., to jest przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych,

10. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie **X** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

11. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie **XI** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

12. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie **XII** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

13. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XIII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 20 lipca 1998 roku jako osoba prowadząca działalność gospodarczą w zakresie handlu samochodami będąc uprawnionym do wystawiania faktur VAT wystawił fakturę sprzedaży samochodu osobowego O. (...) o nr rej. (...) J. C. poświadczając tym samym nieprawdę, co do tego, że był właścicielem tego auta, podczas gdy rzeczywistym zbywcą auta był R. P., przy czym działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (stu) złotych,

14. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie **XIV** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

15. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XV** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w dniu 25.11.1998 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. S. i M. R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 10.004 złotych za pomocą wprowadzenia ich w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym, że sprzedał im samochód marki (...), w którym nieustalona osoba przerobiła numery identyfikacyjne, w ten sposób, że wymontowano wzmocnienie przednie prawe zawierające fabryczne oznaczenie identyfikacyjne nadwozia i wymontowano w to miejsce taki sam element na którym nabito numer identyfikacyjny nadwozia (...) oraz zeszlifowano pole numerowe silnika nabijając w to miejsce numer (...) tak, aby odpowiadały fabrycznym oznaczeniom identyfikacyjnym należącym do zarejestrowanego w Polsce samochodu (...), nr rej. (...), to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

16. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XVI** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do stycznia 1999 roku w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą doprowadził J. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 30000 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd przez zatajenie wady prawnej auta polegającej na tym, że sprzedał mu (...), w którym uprzednio nieustalona osoba przerobiła numer fabryczny nadwozia poprzez nabicie nowego numeru nadwozia (...) oraz silnika poprzez przełożenie tabliczki numerowej o oznaczeniach (...). (...) (...) (...) tak, by odpowiadały fabrycznym oznaczeniom identyfikacyjnym samochodu zarejestrowanego pod numerem (...), to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

17. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XVII aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 10.01.1999 roku w nie ustalonym miejscu oraz w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą poprzez wprowadzenie w błąd przez zatajenie wady prawnej auta sprzedał G. G. samochód marki V. (...), w którym uprzednio nieustalona osoba przerobiła fabryczne numery podwozia i silnika w ten sposób, że wycięła element konstrukcyjny zawierający oznaczenie fabryczne podwozia wspawując w to miejsce taki sam element z numerem podwozia, (...) wycięty z karoserii V. (...), zarejestrowanego pod numerem rejestracyjnym (...), oraz zeszlifowała fabryczne oznaczenie numerowe silnika o końcówce (...) nabijając w to miejsce numer (...), odpowiadający numerowi silnika samochodu o nr rej (...), czym doprowadził G. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12460 zł, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

przy czym przyjął, że czynów przypisanych w punkcie 15, 16, 17 części dyspozytywnej wyroku dopuścił się działając w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

18. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie **XVIII** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

19. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie **XIX** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

20. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XXII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 10 grudnia 1999 roku w nieustalonym miejscu województwa (...) udzielił pomocy R. D. w przerobieniu numerów identyfikacyjnych podwozia i silnika samochodu marki V. (...) koloru białego poprzez udostępnienie mu narzędzi i urządzeń oraz znakowników cyfrowych, za pomocą których R. D. wyciął element konstrukcyjny zawierający numer podwozia i wspawał w to miejsce kawałek blachy z numerem identyfikacyjnym (...) pochodzący z samochodu V. (...) zarejestrowany pod numerem rejestracyjnym (...) oraz przerobił numer silnika poprzez nabicie nowego numeru (...) celem użycia ich jako autentycznych, to jest przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

21. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie **XXIV** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa

22. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XXV** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 6 czerwca 2000 roku w nie ustalonym miejscu oraz w S. pomógł J. W. w przerobieniu numeru identyfikacyjnego ramy podwozia samochodu ciężarowego marki R. (...) w ten sposób, że udostępnił swoje numeratory – przebijaki, które posłużyły J. W. do wybicia numeru (...), to jest przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

23. uznał R. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie **XXVII** aktu oskarżenia, z tą zmianą, że ustalił wartość samochodu F. (...) na kwotę 10000 złotych, to jest przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych,

24. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XXVIII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w dniu 12.01.1996 roku w S. w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta i Gminy posłużył się przerobionym przez nieustaloną osobę egzemplarzem umowy z dnia 9 stycznia 1996 roku kupna samochodu O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w której dopisano w punkcie 2 „samochód po wypadku” oraz posłużył się przerobioną przez nieustaloną osobę umową w z dnia 19 grudnia 1996 roku kupna samochodu O. (...) o nr rejestracyjnym (...) w której dopisano punkt 5 „samochód po wypadku” celem uzyskania dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) oraz tablic rejestracyjnych (...), rejestrując w ten sposób nieustalonego pochodzenia samochód marki O. (...), to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

25. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XXXII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w dniu 30 lipca 1999 roku w S. w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta i Gminy działając wspólnie i w porozumieniu z R. D. posłużył się jako autentyczną stwierdzającą nieprawdę, co do osoby kupującego i co do kwoty transakcji oraz z podrobionym podpisem sprzedającego T. K. (2) umową z dnia 04.06.1999 kupna-sprzedaży samochodu V. (...) nr rej. (...), a także podając przerobione oznaczenia identyfikacyjne auta zamiast oznaczeń fabrycznych, doprowadził do wydania w dniu 3 sierpnia 1999 roku na nazwisko R. D. dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) i legalizacji opisanego wyżej nieustalonego (...) z przerobionymi oznaczeniami identyfikacyjnymi przez zarejestrowanie go pod nr rej. (...), to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

26. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XXXV** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w dniu 09.03.2000 roku w S. w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta i Gminy działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. podał oznaczenia identyfikacyjne podwozia (...) i silnika (...) odpowiadające fabrycznym oznaczeniom (...) nr rej (...), czym doprowadził do wydania stwierdzającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i

legalizacji przez zarejestrowanie pod nr rej. (...) pochodzącego z kradzieży z włamaniem podobnego (...) nr rej. (...), to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

27. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXXVI aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że do dnia 06.06.2000 r. w miejscowości S. i S. działając przy pomocy nieustalonej osoby, która przerobiła w lawecie samochodowej numer fabryczny podwozia (...) przez zeszlifowanie pola numerowego i nabicia w to miejsce numeru podwozia należącego do podobnej lawety nr rej. (...), nr podwozia (...), a następnie w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta i Gminy w S. posłużył się umową kupna lawety nr rej. (...), nr podwozia (...), czym doprowadził do rejestracji podstawionej, nieustalonego pochodzenia lawety nr podwozia (...) przez wydanie dla niej stwierdzającego nieprawdę dowodu rejestracyjnego serii (...) nr (...) oraz nadanie tablic rejestracyjnych nr (...), to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

28. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie XXXI aktu oskarżenia, to jest występku z art. 272 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

29. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXXVII aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że:

w okresie od dnia 24 grudnia 1999 roku do dnia 31 stycznia 2000 roku w B. i w okresie od 31 stycznia 2000 roku do 30 marca 2000 roku w G. działając w warunkach czynu ciągłego wykorzystując pomoc M. Z. (1) polegającą na przekazaniu P. D. podrobionych uprzednio dokumentów na nabycie (...) nr rej. (...) od Jednostki Wojskowej (...) Agencji Mienia Wojskowego - Oddział Terenowy W. w postaci protokołu przetargu nr (...) z dnia 22 listopada 1999 roku oraz faktury – rachunku nr (...) z dnia 22 listopada 1999 roku nakłaniał P. D. do ich użycia (w celu uzyskania dowodu rejestracyjnego serii (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...) 9690) w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta w B., a następnie w okresie od dnia 31 stycznia 2000 roku do dnia 30 marca 2000 roku w G. wykorzystując pomoc A. W. polegającą na przekazaniu umowy sprzedaży i dokumentów stwierdzających nieprawdę w postaci dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...) 9690 na nazwisko P. D. nakłaniał S. O. do ich użycia (w celu uzyskania nowego dowodu rejestracyjnego na samochód M. (...) serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...)) w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta G., to jest przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

30. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXXVIII aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 04.04.2000 r. do dnia 02.05.2000 r. w O. działając w warunkach czynu ciągłego, chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego:

- w dniu 04.04.2000 r. nakłaniał K. D. do uzyskania w Wydziale Komunikacji w T. dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych (...) poprzez przekazanie mu podrobionych dokumentów w postaci wystawionych dla K. D. jako nabywcy przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. protokołu przetargu nr (...) oraz faktury – rachunku nr (...) z dnia 28.02.2000 roku na kwotę 47500 zł dotyczących zakupu naczepy specjalnej chłodni nr podwozia (...), nr rej. (...), czym doprowadził do legalizacji poprzez zarejestrowanie pod nieprawdziwym podanym w podrobionych opisanych wyżej dokumentach numerem podwozia pochodzącej z kradzieży naczepy specjalnej chłodni (...) typ (...) nr rej. (...), fabryczny nr podwozia (...) na tę podstawioną osobę,

- w dniu 04.04.2000 r. nakłaniał K. D. do uzyskania Wydziale Komunikacji w T. dowodu rejestracyjnego serii DR/ (...) nr (...) i tablic rejestracyjnych T. (...) przez przekazanie mu podrobionych dokumentów w postaci wystawionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej Jednostka Wojskowa nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. dla K. D. jako nabywcy protokołu przetargu nr (...) z 28.02.2000 r. oraz faktury – rachunku nr (...) z dnia 28.02.2000 r. na kwotę 47500 zł dotyczących zakupu ciągnika rolniczego U. (...) nr podwozia (...), nr silnika (...), nr rej. (...), czym doprowadził do legalizacji przez zarejestrowanie pod nieprawdziwymi podanymi w podrobionych opisanych wyżej dokumentach numerami podwozia i silnika pochodzącego z kradzieży z włamaniem ciągnika rolniczego U. nr rej. (...) fabryczny nr podwozia (...), nr silnika (...), na tę podstawioną osobę,

- w dniu 02.05.2000 r. nakłaniał K. D. do podpisania jako sprzedającego właściciela stwierdzającej nieprawdę umowy (...) ciągnika rolniczego U. (...) nr rej (...) nr podwozia (...), nr silnika (...) celem użycia jej do legalizacji przez przerejestrowanie w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w S. pochodzącego z kradzieży z włamaniem ciągnika rolniczego U. nr rej. (...) fabryczny nr podwozia (...), nr silnika (...) na A. K. jako kolejnego właściciela, to jest przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

przy czym przyjmuje, że czynów przypisanych w punktach 29 i 30 części dyspozytywnej wyroku dopuścił się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

31. w ramach czynu zarzuconego w punkcie XXXIX aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w dniu 15.05.2000 roku w W., woj. (...) i miejscowościach S. i S., w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. przekazał M. K. (1) podrobione dokumenty w postaci wystawionych przez Jednostkę Wojskową (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/Ż. protokołu przetargu nr (...) z 26.04.2000r i faktury – rachunku nr (...) z dnia 08.05.2000 r na kwotę 27500 zł oraz pisma o sygnaturze l.dz. (...) ,(...) z dnia 08.05.2000 rok adresowanego do Urzędu Gminy Wydział Komunikacji w W. jako nabywcy samochodu marki „M. (...)” nr podwozia (...), nr silnika (...) -10- (...) nr rej. (...), oraz nabywcy naczepy marki (...) numer podwozia (...) nr rej. (...) w celu ich rejestracji, to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. ,

32. w ramach czynu zarzuconego w punkcie **XL** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 28.07.1999 r. w nieustalonym miejscu oraz w Z. wykorzystując uzależnienie od siebie polecił A. Ł. przekazanie podrobionych dokumentów Jednostki Wojskowej nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. w postaci protokołu przetargu nr (...) z 28.02.1999 na samochód marki (...) nr podwozia (...) nr rej. (...) oraz faktury VAT nr (...) z dnia 20.07.1999 r. zakupu tego samochodu na nazwisko E. T. jako nabywcy, celem rejestracji wyżej wymienionego samochodu w Urzędzie Gminy w M., to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. ,

33. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XLI** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 09.11.1999 r. w nieustalonym miejscu oraz w Z., wykorzystując uzależnienie od siebie polecił A. Ł. przekazanie podrobionych dokumentów w postaci wystawionych na nazwisko E. T. przez Jednostkę Wojskową nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż.: protokołu przetargu nr (...) z 28.02.1999 r na samochód marki (...) nr podwozia (...) nr silnika (...).000. (...) nr rej. (...) oraz faktury nr (...) z dnia 02.11.1999 roku celem rejestracji wyżej wymienionego samochodu, to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.,

34. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XLII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 15.05.2000 roku w S. oraz w W., woj. (...) wykorzystując uzależnienie od siebie przekazał E. Pasięce podrobione dokumenty w postaci wystawionych przez Jednostkę Wojskową nr (...) Wojskowa Agencja Mienia Oddział Terenowy (...) W. k/ Ż. pisma przewodniego liczba dziennika (...) z dnia 08.05.2000 r. adresowanego do Urzędu Gminy Wydział Komunikacji w W., protokołu przetargu nr (...) z 26.04.2000 r. na ciągnik siodłowy „R. (...)” nr podwozia (...) nr silnika (...) dla E. Pasięki jako nabywcy oraz faktury VAT nr (...) z dnia 08.05.2000 roku zakupu tego ciągnika przez E. P.ę celem rejestracji wyżej wymienionego samochodu, to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.,

35. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XLIII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 5 czerwca 1997 roku do dnia 6 czerwca 2000 roku w nieustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w warunkach czynu ciągłego, w celu użycia za autentyczne podrobił dwie umowy sprzedaży samochodu F. (...) o nr rej. (...), pierwszą datowaną na dzień 2 czerwca 1997 na kwotę 2.200 złotych i drugą datowaną na dzień 4 czerwca 1997 roku na kwotę 3.000 zł, której użył następnie przed Urzędem Skarbowym w S., to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

36. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzuconego w punkcie **XLV** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

37. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **XLVI** aktu oskarżenia uznał oskarżonego R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 6 czerwca 2000 roku w nieustalonym miejscu, celem użycia za autentyczne podrobił:

- umowę sprzedaży nadwozia samochodu S. (...) z dnia 27 stycznia 1995 r. za kwotę 8.800 zł zawartą (zgodnie z treścią) pomiędzy J. S. (2), a M. K. (2) poprzez wypełnienie treści tej umowy,

- umowę sprzedaży silnika samochodowego nr (...) samochodu S. (...) z dnia 28 stycznia 1996 r. za kwotę 650 zł zawartą (zgodnie z treścią) pomiędzy S. P. (1), a M. K. (2) poprzez wypełnienie treści tej umowy,

- umowę sprzedaży silnika samochodowego nr (...) do samochodu S. (...) za kwotę 750 zł z dnia 27 stycznia 1996 r. w ten sposób, że wypełnił treść umowy oraz podpisał się za sprzedającego S. P. (1), to jest przestępstwa art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

38. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 5 k.k. i art. 102 k.k. postępowanie karne o czyn opisany w punkcie **LV** aktu oskarżenia, to jest o występki z art. 270 § 3 k.k. umorzył i kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa,

39. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie **LVI** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 270 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

40. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LX** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że do dnia 10 lipca 1996 roku w nieustalonym miejscu, celem użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci umowy sprzedaży samochodu marki O. (...) nr rej. (...) z dnia 21 czerwca 1996 roku zawartej pomiędzy sprzedającym J. O. (2), a kupującym P. S., w ten sposób, że wypisał treść umowy oraz podrobił podpis sprzedawcy O. i przedstawił taką umowę do podpisania P. S., to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

41. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXI** aktu oskarżenia uznał oskarżonego R. W. (1) za winnego tego, że do dnia 10.02.1997 r. w nieustalonym miejscu, celem użycia za autentyczną podrobił umowę sprzedaży L. C. samochodu (...), nr podwozia (...), nr silnika (...), nr rej. (...) datowaną na 18.01.1997 roku w ten sposób, że wpisał w umowie zaniżoną kwotę transakcji 11.500,- zł i podrobił podpis kupującego, to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

42. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że do dnia 09.04.1997 roku celem użycia za autentyczną podrobił umowę kupna samochodu F. (...) nr podwozia (...), nr silnika (...), nr rej. (...) datowaną na 10 marca 1997 roku wpisując w umowie jako sprzedającą K. Z. w sytuacji, kiedy ta zmarła dnia 18 listopada 1996 r., to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

43. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXIII aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że dnia 05.05.1998 roku w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą celem użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci umowy kupna datowany na dzień 27 kwietnia 1998 roku od C. S. samochodu marki (...) nr rej. (...), za kwotę 1500 zł, w ten sposób, że wypisał treść umowy, podpisał się jako kupujący, a nieustalona osoba podpisała się za sprzedawcą C. S., której następnie używał jako autentycznej przed Urzędem Skarbowym w S., to jest przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.,

44. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXVIII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 06.06.2000 roku w nieustalonym miejscu celem użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci rachunku uproszczonego nr (...) z dnia 28.12.1998 r. wystawiony przez (...) (...) dla (...) G. G. na zakup samochodu marki V. (...) nr rej. (...), nr podwozia (...), nr silnika (...) na kwotę 8396 zł, to jest przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.,

45. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXXIII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 6 czerwca 2000 roku, w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu użycia za autentyczny podrobił dokument sprzedaży samochodu ciężarowego marki V. (...) nr rej. (...) w ten sposób,

że wytworzył rachunek uproszczony nr (...) datowany na 4 września 1999 roku, w którym nieustalona osoba podrobiła podpis kupującego J. O. (3), sam podpisując się jako sprzedający to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

46. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXXIV** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 6 czerwca 2000 roku, w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu użycia za autentyczny podrobił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 kwietnia 1998 roku na sprzedaż ładowarki czołowej w ten sposób, że wytworzył fakturę VAT wypisując jej treść i podpisując się jako nabywca, a nieustalona osoba podrobiła podpis sprzedawcy E. S., to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

47. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXXV** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 6 czerwca 2000 roku, w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu użycia za autentyczną podrobił umowę kupna samochodu V. (...) nr rej. (...) datowaną na dzień 4 listopada 1998 roku w ten sposób, że wypisał treść umowy kupna sprzedaży i podpisał się jako kupujący, a nieustalona osoba podrobiła podpis sprzedawcy H. S., to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

48. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXXVI** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 6 czerwca 2000 roku, w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu użycia za autentyczny podrobił rachunek uproszczony sprzedaży samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że wypisał treść rachunku uproszczonego nr (...) i podpisał się jako sprzedający, a nieustalona osoba podrobiła podpis kupującego T. M., to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

49. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXXVII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 6 czerwca 2000 roku, w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu użycia za autentyczny podrobił fakturę sprzedaży samochodu P. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że wypisał treść rachunku uproszczonego nr (...) i podpisał się jako sprzedający, a nieustalona osoba podrobiła podpisy kupujących B. S. i M. R., to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

50. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXXVIII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że w okresie do dnia 6 czerwca 2000 roku, w nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu użycia za autentyczny podrobił umowę sprzedaży samochodu O. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że wypisał treść umowy kupna sprzedaży datowanej na dzień 24 lutego 1996 roku i podpisał się jako sprzedający, a nieustalona osoba podrobiła podpis kupującego T. S., to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

51. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXXIX** uznał R. W. (1) za winnego tego, do dnia 06.06.2000 r. w nieustalonym miejscu celem użycia za autentyczny w postępowaniu przed Urzędem Skarbowym podrobił rachunek dotyczący sprzedaży samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że wytworzył nowy rachunek uproszczony nr (...) datowany na 26 marca 1998 roku dotyczący sprzedaży przez Przedsiębiorstwo – (...) – Handlowo- Usługowe (...) R. W. (1) dla K. S. samochodu „F. (...)” nr podwozia (...), nr silnika (...), nr rej. (...) na kwotę 6315 zł, to jest przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

52. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXXXII** aktu oskarżenia uznał R. W. (1) za winnego tego, że do dnia 06 czerwca 2000 r. w miejscowości S. wykorzystując uzależnienie od siebie R. D. polecił mu przerobienie numerów identyfikacyjnych w samochodzie marki O. (...), celem użycia ich za autentyczne, który następnie przerobił fabryczne numery identyfikacyjne w ten sposób, że wstawił w miejsce numeru fabrycznego karoserii wycięty element konstrukcyjny zawierający oznaczenia identyfikacyjne podobnego samochodu O. (...) nr rej. (...), nr podwozia (...) oraz zeszlifował pole numerowe silnika nie ustalonego (...) i nabił w jego miejsce numery fabryczne silnika (...) pochodzące z tego zarejestrowanego w/w (...) nr rej. (...), to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.,

przy czym przyjął, że czynów przypisanych w punkcie 1, 24, 25, 26, 27, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52 części dyspozytywnej wyroku dopuścił się działając w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

53. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzuconego w punkcie **LXIV** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 270 § 1 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

54. w ramach czynów zarzuconych w punkcie **LXVII** i **LXX** aktu oskarżenia przyjął, że R. W. (1) do dnia 26 stycznia 2000 roku czynił przygotowania do użycia za autentyczne przerobionych dokumentów w postaci rachunku nr (...) z dnia 7 września 1999 roku spółki (...) dotyczącego sprzedaży samochodu F. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że przechowywał wyżej wymienione podrobione dokumenty, w których w nieustalonych okolicznościach i przez nieustaloną osobę usunięto oryginalne pieczętki I Urzędu Skarbowego w B. oraz naniesiono nieautentyczne pieczętki I Urzędu Skarbowego w B. i podrobiono podpis pracownika tego urzędu, to jest czynu z art. 270 § 3 k.k. i postępowanie o powyższe na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt. 5 k.k. i art. 102 k.k. umorzył, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

55. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzuconego w punkcie **LXXI** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 270 § 1 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

56. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzuconego w punkcie **LXXII** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 270 § 1 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa ,

57. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzuconego w punkcie **LXXX** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 270 § 1 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

58. w ramach czynu zarzucanego w punkcie **LXXXI** aktu oskarżenia przyjął, że R. W. (1) w okresie od dnia 26 maja 2000 roku do dnia 6 czerwca 2000 roku w S. czynił przygotowania do użycia za autentyczny samochodu osobowego marki V. (...), w którym nieustalona osoba przerobiła numery identyfikacyjne podwozia w ten sposób, że przechowywał na swojej posesji tak przerobiony samochód, to jest czynu z art. 270 § 3 k.k. i postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 5 k.k. i art. 102 k.k. umorzył, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

59. w ramach czynu zarzuconego w punkcie **LXXXIII** aktu oskarżenia przyjął, że R. W. (1) w okresie do dnia 6 czerwca 2000 roku w miejscowości S. działając wspólnie i w porozumieniu z Z. P. czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu samochodu marki V. (...) z przerobionymi numerami identyfikacyjnymi w ten sposób, że polecił Z. P. wyciąć z nadwozia samochodu element konstrukcyjny zawierający numer podwozia oraz tabliczkę znamionową i przechowywał wyżej wymienione przedmioty w celu ich wstawienia do innego podobnego samochodu, to jest czynu z art. 270 § 3 k.k. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 5 k.k. i art. 102 k.k. postępowanie karne umorzył, a kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa,

60. uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od popełnienia czynu zarzuconego w punkcie **LXXXIX** aktu oskarżenia, to jest występku z art. 270 § 3 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

61. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. za zbiegające się przestępstwa i ciągi przestępstw wymierzył R. W. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz łączną karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (stu) złotych,

62. na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądził od oskarżonego R. W. (1) na rzecz pokrzywdzonej G. G. odszkodowanie w kwocie 12.460 (dwanaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku,

63. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił R. W. (1) dowód rzeczowy w postaci urzędowego blankietu wekslowego opisany szczegółowo w wykazie Drz. 68/O1, a przechowywany w Banku (...) oddział zamiejscowy w O., pod numerem (...) (k. 6164-6165 akt),

64. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego R. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 7.122,46 (siedem tysięcy sto dwadzieścia dwa i 46/100) zł w tym 3.300 zł tytułem opłaty od kary.

Wyrok powyższy w części uznającej oskarżonego R. W. (1) za winnego popełnienia przypisanych mu w punktach 1-7, 9, 13, 15-17, 20, 22-27, 29-35, 37, 40-52, 61, 62, 64 części dyspozytywnej czynów zaskarżył jego obrońca zarzucając następujące uchybienia:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku w postaci:

a) art. 442 § 3 k.p.k. poprzez niewypełnienie przez Sąd Okręgowy w Opolu przy ponownym rozpoznaniu sprawy wskazań Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu jako odwoławczego w sprawie II AKa 302/10 z dnia 29 listopada 2010 r., co do dalszego postępowania i zapatrywań prawnych;

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny dowodów z zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego, dokumentów, opinii kryminalistycznych i wyroków sądowych z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, poprzez:

a) przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów pomimo, że z dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie w postaci zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego, dokumentów opinii kryminalistycznych i wyroków sądowych nie wynika aby zachowania podejmowane przez oskarżonego wypełniały znamiona przypisanych mu czynów,

b) przyjęcie, że po stronie oskarżonego nie zachodzą okoliczności łagodzące;

3. rażąco niewspółmierność kary i środka karnego poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, kary łącznej grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przy wysokości stawki dziennej w kwocie 100 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o jego zmianę poprzez zmniejszenie kar jednostkowych za poszczególne czyny jak i kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny oraz odstąpienie od wymierzenia środka karnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy R. W. (1) jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przed przejściem do rozważań merytorycznych należy zauważyć, iż apelacja obrońcy oskarżonego cechuje się niekonsekwencją. Zarzucając naruszenie prawa procesowego i błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wraz z wnioskiem o jego zmianę, poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich przypisanych mu czynów, jednocześnie zarzuca rażąco niewspółmierność wymierzonych R. W. (1) kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności oraz orzeczonego środka karnego. Podnosząc ten ostatni zarzut skarżący wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez stosowne zmniejszenie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny, orzeczonych kar łącznych oraz o odstąpienie od wymierzenia środka karnego. Powyższa konstrukcja apelacji zawiera wewnętrzną sprzeczność polegającą m.in. na złożeniu wzajemnie wykluczających się wniosków o złagodzenie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych i łącznych i równocześnie o uniewinnienie go od wszystkich przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów.

Wszystkie podniesione w apelacji zarzuty są chybione.

W punkcie „1a” apelacji skarżący stawiając zarzut obrazy prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, podnosi naruszenie art. 442 § 3 k.p.k. poprzez nie wypełnienie przez Sąd Okręgowy w Opolu przy ponownym rozpoznaniu sprawy wskazań Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, jako odwoławczego, w sprawie II AKa 302/10, co do dalszego postępowania i jego zapatrywań prawnych.

Polemika z tym zarzutem jest utrudniona ponieważ w uzasadnieniu apelacji skarżący jego nie uzasadnia, ani też nie podnosi żadnego argumentu, który chociażby go częściowo uzasadniał.

Ponieważ zarzut powyższy postawiony został na pierwszym miejscu w apelacji. Sąd Apelacyjny uznał za celowe ustosunkowanie się do niego, pomimo braku uzasadnienia. Zgodnie z treścią przepisu art. 442 § 3 k.p.k. zapatrywanie prawne i wskazanie sądu odwoławczego co do dalszego postępowania, są wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. Przepis ten stwarza wyjątek od zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu (art. 8 § 1 k.p.k.), ale nie od zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Ustosunkowanie się do omawianego zarzutu jest o tyle istotne ponieważ obraza art. 442 § 3 k.p.k., to jest niezastosowanie się przez sąd do zapatrywań prawnych sądu odwoławczego lub do wskazań co do dalszego postępowania, może stanowić względną podstawę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 2 k.p.k.

W związku z tym, iż przepis art. 442 § 3 k.p.k. stanowi, jak już wyżej wspomniano, odstępstwo od jednej z naczelnych zasad procesu, to jest zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego (art. 8 § 1 k.p.k.) podlega wykładni ścisłej. Sąd I instancji jest zatem przy ponownym rozpoznaniu sprawy związany jedynie zapatrywaniami prawnymi (tj. poglądami wyrażonymi na temat wykładni określonych przepisów prawa karnego materialnego lub procesowego) i wskazaniami co do dalszego postępowania (przez co należy rozumieć przede wszystkim zalecenie co do potrzeby przeprowadzenia nowych dowodów, trybu przeprowadzania dowodów, metody analizy tych dowodów, itp). Tak też konsekwentnie ujmuje granice związania orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzając np.: „sąd któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania po uchyleniu wyroku, związany jest tylko zapatrywaniami prawnymi oraz wskazaniami sądu odwoławczego co do dalszego postępowania w sprawie, zwłaszcza zaś zaleceniami co do zakresu uzupełnienia materiału dowodowego, sprawdzenie i wyjaśnienie nasuwających się wątpliwości lub choćby ponownego rozważenia już ustalonych okoliczności, które mogą mieć wpływ na treść wyroku” (tak m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z 12 lipca 1979 r., sygn. akt: IV KR 136/79, OSNKW 1979, z. 11-12, poz. 122, a na gruncie nowego k.p.k. podobnie – wyrok Sądu Najwyższego z 9 września 2002 r., sygn. akt: V KKN 71/01, publikacje SUPREMUS). W związku z powyższym bezsporna wydaje się konstatacja, iż inne wskazania Sądu odwoławczego, a w szczególności co do oceny poszczególnych dowodów, nie są wiążące do sądu ponownie rozpoznającego sprawę.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt realiów rozpatrywanej sprawy, w kontekście omawianego zarzutu, Sąd Apelacyjny dalej zważył, co następuje.

Akt oskarżenia w niniejszej sprawie sporządzony 31 grudnia 2002 r. (T. LXII-92, k. 12129-12341) obejmował 15 osób, z których większość dobrowolnie poddała się karze w trybie art. 387 § 1 i 2 k.p.k.

Pierwszy wyrok w sprawie, prowadzonej pod sygnaturą III K 139/03, zapadł przed Sądem Okręgowym w Opolu dnia 9 listopada 2009 r. (T. LXXXVI-86, k. 17139-17203). Tymże wyrokiem oskarżony R. W. (1) został uznany za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu 89 czynów (część z nich stanowiła ciągi przestępstw z art. 91 § 1 k.k.) i skazany na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 360 stawek dziennych, przy przyjęciu jednej stawki dziennej za równoważnej kwocie 100 złotych. Orzeczono też wobec niego środek karny w postaci 4-letniego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu pojazdami.

Tymże wyrokiem na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania skazani zostali A. W., J. W. i M. B.. Wyrok wobec nich uprawomocnił się wobec nie zaskarżenia go przez żadnego z tych oskarżonych oraz prokuratora.

Natomiast apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony R. W. (1), skarżąc go w całości.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 29 listopada 2010 r., sygn. akt: II AKA 302/10, (T. LXXXIX-89, k. 17655-17684) uchylił zaskarżony wyrok co do 60 przypisanych oskarżonemu R. W. (1) czynów i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania. Z treści uzasadnienia wynika, iż co do 18 czynów wyrok został uchylony z urzędu na podstawie art. 440 k.p.k. z powodu naruszenia art. 41 § 1 k.p.k., a odnośnie 42 czynów z powodu uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego. Jednocześnie Sąd Apelacyjny odnośnie przypisanych oskarżonemu 26 czynów zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, w tym co do 10 po poprzedniej zmianie opisu. Wobec 3 przypisanych oskarżonemu czynów zaskarżony wyrok uchylono i umorzono postępowanie w tym przedmiocie ze względu na przedawnienie karalności. W części utrzymującej powyższy wyrok w mocy Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu R. W. (1) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 6 czerwca 2000 r. do 23 listopada 2011 r., oraz karę łączną grzywny w wysokości 70 stawek grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 100 złotych. Orzeczono też środek karny w postaci dwuletniego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu pojazdami mechanicznymi.

Uchylając zaskarżony wyrok odnośnie 18 czynów z powodu naruszenia art. 440 k.p.k. w związku z art. 41 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny zauważył w uzasadnieniu wyroku, iż orzekanie na podstawie tego samego materiału dowodowego (który był podstawą prawomocnego skazania osób współdziałających w popełnieniu przestępstw przypisanych oskarżonemu R. W. (1) w rozpatrzonej sprawie) powoduje, że sędzia, który uczestniczył w wydaniu wyroku co do osób współdziałających w popełnieniu tych przestępstw dokonał oceny materiału dowodowego i zajął stanowisko nie tylko co do sprawstwa i winy osób uprzednio skazanych, ale równocześnie dokonał takiej oceny („a priori”) co do sprawstwa i winy oskarżonego W. w tym zakresie (sądownego następnie w innym postępowaniu). Rzeczą oczywistą w związku z powyższym było, iż po uchyleniu sprawy i przekazaniu jej do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, nie może jej sędzić sędzia, który wcześniej wydał wyrok co do współoskarżonych w trybie art. 387 k.p.k. Oczywiście sędzia, który wydał zaskarżony wyrok był wyłączony od ponownego sądzenia na podstawie art. 40 § 1 pkt 6 k.p.k.

Reasumując należy stwierdzić, iż obsada Sądu Okręgowego w Opolu ponownie orzekającego w sprawie była prawidłowa, w związku z czym nie ma mowy o ewentualnym naruszeniu art. 40 § 1 bądź 41 § 1 k.p.k., co zdaje się zarzuca obrońca.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika również, iż Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku (w części uchylającej) dostrzegł i polecił wyeliminować uchybienia w postaci bezkrytycznego zaakceptowania przedstawionego w akcie oskarżenia nieprawidłowego opisu czynów, objętych w części dyspozytywnej wyroku punktami 1, 3, 7 i 8, poprzez niedopuszczalne „pomieszanie” w opisie jednego czynu różnych form zjawiskowych danego przestępstwa określonych w art. 18 k.k. Sąd ten stwierdził również ewidentną sprzeczność pomiędzy punktem 1 części dyspozytywnej wyroku (w zakresie punktu I części wstępnej), a uzasadnieniem orzeczenia polegającą na tym, iż w punkcie I części wstępnej wyroku zarzucono R. W. (1) m.in. to, iż działając wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi w tym punkcie osobami „przyjął i ukrył uzyskany za pomocą czynu zabronionego” ciągnik siodłowy marki M. (...), nr rej. (...), a w konsekwencji zarzucono mu popełnienie występku z art. 291 § 1 k.k. (paserstwo) w kumulacji z art. 270 § 1 k.k. (za czyn ten został on skazany w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku w ramach ciągu przestępstw). W związku z powyższym Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku (strona 22) zwrócił uwagę, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien mieć na względzie, iż z dokonanych ustaleń faktycznych (poczynionych przez ten Sąd) wynika, iż wspomniany ciągnik pozostawał w legalnym posiadaniu jednej z osób wymienionych w punkcie I części wstępnej wyroku to jest współoskarżonego J. W. (strona 5 uzasadnienia). Z ustaleń tych wynika, iż przedmiotowy ciągnik nie został uzyskany za pomocą czynu zabronionego w rozumieniu art. 291 § 1 k.k., lecz był przeznaczony do wyłudzenia odszkodowania z firmy ubezpieczeniowej, co wyklucza zastosowanie kwalifikacji prawnej z art. 291 § 1 k.k.

Z powyższych wskazań co do dalszego postępowania w sprawie ponownie rozpatrujący sprawę Sąd Okręgowy w Opolu w pełni się wywiązał. Podzielił też zapatrywania prawne Sądu odwoławczego w szczególności co do form zjawiskowych danego przestępstwa określonych w art. 18 k.p.k. Skutkowało to m.in. zmianą opisu czynu i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego mu w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku (zarzucanego w punkcie I części wstępnej) na art. 18 § 1

k.k. w związku z art. 270 § 1 k.k. (czyn objęty w punkcie 52 części dyspozytywnej ciągiem przestępstw). Stosownie do dokonanych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy uwzględnił wskazówki i zapatrywania prawne Sądu odwoławczego i dostosował do nich opisy większości przypisanych oskarżonemu R. W. (1) w zaskarżonym wyroku czynów (punkty 1-6, 9, 13, 15-17, 20, 22-27, 29-35, 37, 40-52), z których część w zależności od popełnienia ich w podobny sposób połączył w ciągi przestępstw (art. 91 §1 k.k.). W tej części rozważań Sąd Apelacyjny zauważa, iż po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego R. W. (1) od 16 stawianych mu w akcie oskarżenia zarzutów, a wobec 5 zarzucanych mu czynów umorzył postępowanie wobec wystąpienia bezwzględnej przesłanki procesowej określonej w art. 439 § 1 punkt 9 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., to jest przedawnienia karalności. Jak już też wyżej wspomniano w czynach, których opis zmieniano wyeliminowano uchybienie, które wystąpiło w pierwszym wyroku, polegające na niedopuszczalnym pomieszaniu w opisie jednego czynu różnych form zjawiskowych danego czynu zabronionego. Z tych względów zarzut obrazy art. 442 § 3 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny.

Odnośnie zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. (zarzut 1”b”) i błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (zarzut 2”a”), Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Oba te zarzuty są bezzasadne w stopniu oczywistym. Ich argumentacja sprowadza się do zarzutu, iż Sąd Okręgowy bezzasadnie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznaje się do winy, natomiast dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków (w większości współoskarżonym w pierwszym procesie), które są dla niego niekorzystne. Ponieważ sam skarżący przyznaje w apelacji, iż podniesiony w niej zarzut przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów jest związany z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, zdaniem Sądu Apelacyjnego celowe i zasadne będzie łączne ustosunkowanie się do nich.

Na stronie 4 apelacji znajdują się m.in. następujące zarzuty:

„W pozostałym zakresie należy stwierdzić, że postępowanie dowodowe nie wykazało jednoznacznych i bezsprzecznych dowodów na winę i sprawstwo oskarżonego”.

„Sąd I instancji z niedostateczną dozą krytycyzmu podszedł do oceny dowodów z wyjaśnień współoskarżonych, którzy wielokrotnie zmieniali swoje wyjaśnienia. Żaden ze świadków nie potwierdził swoimi zeznaniami też aktu oskarżenia, jeżeli chodzi o czyny będące przedmiotem postępowania po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania”.

Z żadnym z tych zarzutów nie można się zgodzić. Po uchyleniu pierwszego wyroku przez Sąd Apelacyjny dnia 5 lipca 2011 r. (T. XC, k. 17858-17860) odbyło się posiedzenie organizacyjne Sądu Okręgowego w Opolu w przedmiocie przygotowania rozprawy głównej, w którym uczestniczył m.in. oskarżony R. W. (1) wraz z obrońcą J. F.. Z treści protokołu tego posiedzenia wynika, iż strony wyraziły zgodę na odczytanie zeznań świadków, z tym, że oskarżony wraz z obrońcą wnieśli o bezpośrednie przesłuchanie jedynie świadków M. B. i A. G.. Świadek M. B. został przesłuchany na rozprawie w dniu 15 września 2011 r. (T. XCI, k. 17991). Pomimo podjętych działań nie udało się ustalić aktualnego miejsca pobytu świadka A. G. (m.in. notatki, T. XCI, k. 18102, 18135, 18136, 18160, 18168, 18229, 18245), uniemożliwiło to doprowadzenie świadka w celu przesłuchania na rozprawę (k.18209), oraz wykonanie nałożonej na niego na podstawie art. 287 §1 k.p.k. kary porządkowej 30 dni aresztu (k.18246). W związku z powyższym na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2012 r. (k.18416) Sąd Okręgowy odczytał zeznania tego świadka w trybie art. 391 §1 k.p.k., przy zaistnieniu przesłanek określonych w tym przepisie. Należy zauważyć, iż Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę pomimo, że posiadał zgodę na odczytanie zeznań pozostałych świadków, z własnej inicjatywy poszerzył postępowanie dowodowe i bezpośrednio na rozprawie przesłuchiwał dodatkowo następujących świadków: E. Pasiekę (k. 17989), A. K. (k.17989), S. O. (k.17990), K. D. (k. 17991), G. G. (k. 18029-18030), A. W. (k. 18300-18-35), J. W. (k. 18-35- (...)), E. T. (k.18164), J. D. (k.18165-18166) i R. D. (k.18415-18418). W drodze pomocy prawnej przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy przesłuchany został świadek P. D. (k. 18296).

Przesłuchując tych świadków w przypadku dostrzeżenia sprzeczności w ich zeznaniach, Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 391 §1 i 3 k.p.k. w związku z art. 389 § 2 k.p.k. odczytywał fragmenty wcześniej złożonych zeznań, bądź wyjaśnień i zwracał się do nich o wypowiedzenie się co do treści odczytanych protokołów i o wyjaśnienie zachodzących sprzeczności. W przypadku świadka A. K. skutkowało to sporządzeniem odpisu protokołu rozprawy

z 15 września 2011 r. i z 12 lutego 2007 r. i przekazanie go do Prokuratury Rejonowej w Opolu celem rozważania możliwości wszczęcia postępowania o składanie przez niego fałszywych zeznań (k.17993). Sąd Apelacyjny w pełni podziela i te ustalenia Sądu Okręgowego zawarte na stronach 41-43 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w których stwierdza, którym świadkom i w jakim zakresie dał wiarę, a którym i w jakiej części wiarygodności odmówił. W sposób przekonywujący w tym zakresie Sąd ten swoje stanowisko uzasadnił. Część przesłuchanych w sprawie świadków występowała w akcie oskarżenia jako współoskarżeni. Większość z nich jak R. D., M. Z. (2), Z. P. (zmarł), A. K., P. D., M. K. (1), E. P., S. O. i E. T., przed rozpoczęciem pierwszego procesu dobrowolnie poddała się karze, natomiast A. W. (8 zarzutów), J. W. (9 zarzutów) i M. B. (2 zarzuty) prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 9 listopada 2009 r., sygn. akt: III K 139/03, zostali skazani na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i nie skarżyli wyroku. Wszystkie przypisane tym świadkom (a wcześniej oskarżonym czynny) pozostawały w ścisłym związku z czynami przypisanymi w zaskarżonym wyroku oskarżonemu R. W. (1). Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, iż wiarygodne są depozycje złożone przez w/w świadków zwłaszcza w śledztwie, gdzie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, a jednocześnie pomawiali oskarżonego R. W. (1), natomiast waloru wiarygodności nie ma ta część ich depozycji złożonych na obu rozprawach, w których świadkowie ci zasłaniali się niepamięcią, bądź próbują odciążyć oskarżonego. Wiarygodność zeznań tych świadków i wyjaśnień oskarżonego Sąd Okręgowy oceniał we wzajemnej korelacji tych dowodów, w porównaniu z treścią dowodów z dokumentów w postaci zabezpieczonych umów, rachunków i faktur VAT, treści opinii grafologicznej biegłych sądowych R. S. (2) i S. P. (2) oraz treści opinii kryminalistycznych dotyczących przerobienia numerów identyfikacyjnych pojazdów. Wiarygodność powyższych dowodów w tym wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, Sąd Okręgowy weryfikował również w oparciu o dowody w postaci protokołów przeszukania posesji należącej do oskarżonego w miejscowości S. oraz mieszkania w S. oraz na podstawie treści ujawnionych u oskarżonego dokumentów.

Na stronach 45-59 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy i przekonywujący wskazuje na podstawie jakich dowodów, uznanych za wiarygodne, przypisał oskarżonemu sprawstwo i winę, odnośnie poszczególnych czynów jednostkowych. Sąd Apelacyjny w pełni podziela te ustalenia i nie widzi podstaw do ich kwestionowania. Cała konstrukcja apelacji opiera się na próbie udowodnienia, że poszczególne dowody (przede wszystkim zeznania świadków) na które wskazuje Sąd „meriti”, nie są wiarygodne, ponieważ są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego R. W. (1). Na marginesie powyższych rozważań Sąd Apelacyjny zauważa, iż za część zarzucanych mu czynów oskarżony został już prawomocnie skazany w pierwszym procesie, a samo jego zaprzeczenie tejom aktu oskarżenia nie jest konsekwentne. Na pierwszej rozprawie w dniu 1 września 2011 r. (k. 17965-17976) oskarżony nie przyznał się do winy, ale po wniosku obrońcy, iż podda się dobrowolnie karze, o ile zostanie mu wymierzona kara pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż 3 lata. R. W. (1) oświadczył „przyznaję się do każdego z zarzucanych mi czynów” (k.17987). W związku z tym można dojść do wniosku, iż treść wyjaśnień oskarżonego pozostaje w związku z jego aktualną sytuacją procesową.

Bezspornym w orzecznictwie sądowym jest pogląd, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1975 r., sygn. akt: II KR 197/94, OSNKW 1975, z. 9, poz. 84). Przedstawiając zaś to samo zagadnienie słowami innego trybunału Sądu Najwyższego: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może się sprowadzać do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 lutego 1975 r., sygn. akt: I KR 197/04, OSNKW 1975, z. 5, poz. 58, podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 10 maja 2001 r., sygn. akt: II AKa 80/01, OSNP i Pr 2002, z. 11, poz. 27).

W wyczerpującym i sporządzonym z dużym nakładem pracy uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, spełniającym wszystkie wymogi z art. 424 § 1 i 2 k.p.k., Sąd Okręgowy poddał wszechstronnej analizie logicznej zebrane dowody, dochodząc do słusznego wniosku, iż na wiarę nie zasługuje ta część zeznań złożonych przez świadków, którzy byli wcześniej współoskarżonymi w sprawie, a którzy na rozprawie bądź to zaślaniają się niepamięcią, bądź to starają się odwołać, bądź pomniejszyć wcześniejsze pomówienie w śledztwie R. W. (1). Przyjmując wiarygodność tej części zeznań tych świadków, w której obciążają oskarżonego, Sąd „meriti” w sposób w pełni przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przedstawił na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje przekonanie, odnośnie wiarygodności tych dowodów, które włączył do podstawy faktycznej wyroku. Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 §2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.), a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. Wszystkie wątpliwości, których nie dało się usunąć, zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Świadczy o tym chociażby fakt prawomocnego uniewinnienia oskarżonego przez Sąd Okręgowy od 16 zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

Wywody apelacji obrońcy oskarżonego sprowadzają się głównie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ale skarżący nie podnosi w niej żadnych racjonalnych argumentów, które mogłyby te ustalenia obalić.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumenty, przemawiające za prawidłowością zaskarżonego wyroku, podniesione przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Opolu w odpowiedzi na apelację obrońcy oskarżonego (T. XCIV, k. 18611-18633). Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest najmniejszych podstaw aby kwestionować podane w odpowiedzi na apelację obrońcy argumenty, przemawiające za bezzasadnością tej apelacji, zwłaszcza w świetle wskazanych w odpowiedzi prokuratora kontrargumentów na konkretne podniesione w apelacji zarzuty.

Dodatkowo Sąd Apelacyjny uznał za zasadne ustosunkowanie się do niektórych twierdzeń zawartych w apelacji obrońcy, w celu wykazania ich bezzasadności, w szczególności zawartych na stronie 4 i 5 apelacji.

Odnośnie zeznań świadka (wcześniej oskarżonego) A. K. należy zauważyć, iż na rozprawie sądowej w dniu 15 września 2011 r. (T. XCI, k. 17989-17990) oświadczył on, że wcześniej przyznał się, że przerabiał numery identyfikacyjne w samochodzie P. (...) oświadczając, iż nie pamięta czy uczynił to z własnej inicjatywy, czy też na polecenie oskarżonego W.. Na pierwszej rozprawie sądowej (k. 15655-15656) świadek wyraźnie przyznał, że „dokładnie tak było, że ja te sprawy załatwiałem dla W.”. Po odczytaniu tej części wyjaśnień świadek K. nie potrafił wytłumaczyć sprzeczności w swoich zeznaniach. Jak już wyżej wspomniano skutkowało to przesłaniem odpisów protokołów zeznań tego świadka do prokuratury. W związku z tym Sąd Apelacyjny zauważa, iż podobnie jak w pozostałych przypadkach skarżący bezpodstawnie zarzuca, iż brak jest dowodów winy oskarżonego. Takie dowody, podobnie jak w omawianym przypadku istnieją i zostały wskazane, omówione i ocenione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. To, że skarżący nie zgadza się z tą oceną we wszystkich tych przypadkach, gdy Sąd „meriti” uczynił to w sposób niekorzystny dla oskarżonego nie oznacza, iż dowodów obciążających go nie ma.

Podobna sytuacja zachodzi również w przypadku świadków J. D. i S. O.. W apelacji skarżący zarzuca, iż świadek D. zmienił swoje zeznania, a świadek O. podał, że nie zna oskarżonego i go nie widział. Na rozprawie sądowej w dniu 1 grudnia 2011 r. (T. XCII, k. 18165-18166) świadek ten potwierdził, iż miał u oskarżonego dług w wysokości 10.000 – 20.000 zł i że możliwe jest, iż podpisał mu weksel „in blanco”. Po odczytaniu zeznań z poprzedniej rozprawy (k. 15822-15827) świadek w pełni podtrzymał obciążające oskarżonego zeznania w przedmiocie przywłaszczenia samochodu F. (...) na szkodę W. i D. B..

Z kolei świadek S. O. na rozprawie w dniu 15 września 2011 r. (T. XCI, k. 17990-17991) po odczytaniu mu wyjaśnień złożonych w charakterze podejrzanego w śledztwie, na karcie 11494 ostatecznie podtrzymał te obciążające oskarżonego wyjaśnienia związane z zarejestrowaniem na siebie ciągnika siodłowego M. (...). Odnośnie tego ciągnika siodłowego twierdzeniom apelacji przeczą nawet same wyjaśnienia świadków J. i A. W., w tej części, w której Sąd Okręgowy uznał je za wiarygodne. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony umówił się z nimi, że przekażą mu tę ciężarówkę, a sami

zgłoszą jej kradzież w towarzystwie ubezpieczeniowym, celem wyłudzenia odszkodowania, a oskarżony rozbierze auto na części, które sprzeda z zyskiem. Jednakże oskarżony w celu osiągnięcia większego zysku postanowił sprzedać ten ciągnik w całości. W tym celu wciągnął w przeróbkę jego numerów fabrycznych R. D. i nieżyjącego już Z. P.. Ciągnik ten następnie został ukryty w miejscu zamieszkania świadka (wcześniej współoskarżonego) M. Z. (1). Następnie oskarżony nakłonił M. D. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w Wydziale Komunikacji w B., przez zarejestrowanie tego M. na fikcyjnego właściciela, to jest P. D.. Potem oskarżony W. spowodował kolejne przerejestrowanie tego samochodu na kolejnego fikcyjnego właściciela, to jest S. O., który do tego został namówiony przez J. i A. W. jako ich kuzyn. Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy wszystkie podane wyżej fakty znalazły pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach w/w świadków, które złożyli w śledztwie w charakterze podejrzanych oraz w treści zgromadzonych w sprawie dokumentów. W trakcie rozprawy w dniu 31 marca 2005 r. (T. XCII, k. 18274-18276) P. D. dobrowolnie poddał się karze (wyrok k. 18277-18279) i został prawomocnie skazany za przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy i paserstwo związane z przedmiotowym ciągnikiem siodłowym marki M. (...).

W trakcie rozprawy sądowej (k. 18414-18418) świadek R. D. zeznał m.in. „Jak już powiedziałem, to W. był moim kolegą. Jak już powiedziałem tego M. (...) robiłem to dla W., a nie dla W.” (k. 18417 „in fine” – (...)). W trakcie tej rozprawy świadek potwierdził w całości wcześniej złożone w charakterze podejrzanego i oskarżonego wyjaśnienia i zeznania obciążające oskarżonego R. W. (1) (k.1509, 13621-13623). W toku rozprawy sądowej, wbrew podniesionym przez obrońcę oskarżonego zarzutom, obciążające oskarżonego zeznania złożyli m.in. E.P.(k. 17989) – w zakresie rejestracji na polecenie oskarżonego ciągnika siodłowego R. (...), K. D. (k.17991) – w zakresie rejestracji na polecenie oskarżonego w Wydziale Komunikacji w T. ciągnika marki U. model (...), nr rej. (...) i naczepy specjalnej chłodni (...) (k.18164-18165) w zakresie zarejestrowania dla oskarżonego F. (...) i F. (...).

Sąd Apelacyjny podziela w całości i te ustalenia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w których Sąd Okręgowy przyjmuje za wiarygodne te zeznania świadków J. i A. W., w których obciążali oskarżonego W. o popełnienie zarzucanych mu czynów oraz zeznania pozostałych obciążających oskarżonego świadków. Ta część materiału dowodowego kwestionowana jest w apelacji głównie z tego powodu, że jest niekorzystna dla oskarżonego i niezgodna ze złożonymi przez niego wyjaśnieniami. Sąd Okręgowy odniósł się szczegółowo do każdego z czynów jednostkowych przypisanych oskarżonemu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazując na dowody pozwalające na przyjęcie winy oskarżonego. W 16 przypadkach gdy dowodów takich było brak, lub były, zdaniem Sądu Okręgowego nieprzekonujące bądź niepełne, Sąd ten uniewinnił oskarżonego. Dodatkowo za prawidłowością ustaleń zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a co za tym idzie za niewiarygodnością wyjaśnień oskarżonego R. W. (1) przemawia treść sporządzonej na żądanie Sądu Okręgowego (k.18210-18211) opinii biegłego sądowego z zakresu badania dokumentów S. P. (2). Z treści tej, niekwestionowanej przez strony, opinii z 12 marca 2012 r. (k.18343-18368) wynika, iż w zdecydowanej większości badanych umów kupna-sprzedaży i faktur figuruje autentyczny podpis oskarżonego.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznał podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego, a powiązane ze sobą, zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść (zarzut 2”a”) i obrazy prawa procesowego, a w szczególności art. 7 k.p.k. (zarzut 1”b”) za bezzasadne w stopniu oczywistym.

Odnosnie podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że wobec oskarżonego nie zachodzą okoliczności łagodzące (zarzut 2”b”) i związanego z tym zarzuty wymierzenia oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary i środka karnego (zarzut 3), Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Również i ten zarzut jest bezzasadny w stopniu oczywistym.

Wskazać należy na pewną niekonsekwencję skarżącego związaną z tym zarzutem. Na stronie 5 apelacji obrońca zarzuca, iż Sąd Okręgowy przy wymiarze kary dla oskarżonego nie dostrzegł żadnych okoliczności łagodzących „a mimo to wymierzył mu karę łączną w dolnej granicy ustawowego zagrożenia” (cytat z apelacji). Zdaniem skarżącego jest to sprzeczność wewnętrzna wyroku „polegająca na sprzeczności jego sentencji z pisemnym uzasadnieniem, bo skoro nie stwierdzono okoliczności łagodzących, to dlaczego wymierzono taką karę” (cytat z apelacji). W związku

z powyższym nasuwają się dwie refleksje. Niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. to pojęcie ocenne, ponieważ w treści tego przepisu jest mowa o niewspółmierności „rażącej”. W związku z tym należy uznać, że chodzi tu o dysproporcję znaczną, bijącą wręcz w oczy, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach Sądu pierwszej i drugiej instancji. Przyjmuje się też w orzecznictwie, iż nie chodzi tu o każdą różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz do zaakceptowania (podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 14 marca 2001 r., sygn. akt: II AKa 55/01, OSN PiPr 2001, z. 10, poz. 21). W związku z powyższym należy zauważyć, iż samo przyznanie przez obrońcę w apelacji faktu wymierzenia oskarżonemu kar pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowych zagrożeń, przewidzianych w sankcjach przypisanych mu czynów, przeczy w sposób zdecydowany postawionej przez obrońcę fazy o ich „rażącej surowości”.

Z drugiej strony obrońca oskarżonego nie wskazuje w apelacji jakich konkretnie okoliczności łagodzących nie dopatrył się Sąd Okręgowy przy wymiarze kary. Jak się wydaje taką okoliczność łagodzącą skarżący upatruje w znacznym upływie czasu od chwili popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów. Trudno to jednak uznać za przesłankę mającą istotne znaczenie dla wymiaru kary. Ma rację obrońca oskarżonego odnosząc się do wskazanej przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku uprzedniej karalności sądowej oskarżonego. Nie można przyjąć jako okoliczności obciążającej skazanie go przy pierwszym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Okręgowy za część zarzucanych mu w tym samym akcie oskarżenia czynów. Wynika to z tego, że wszystkie zarzucane oskarżonemu w akcie oskarżenia czyny, za które został skazany (obojętnie czy przy pierwszym, czy też przy drugim rozpoznaniu sprawy) pozostają w zbiegu realnym w rozumieniu art. 85 k.k. Tym niemniej Sąd „meriti” prawidłowo ustalił karalność sądową jako przesłankę obciążającą przy wymiarze kary. Z informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (t. XCIII, k. 18379-18379) wynika, iż oskarżony R. W. (1) był w przeszłości karany przez Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich m.in. za przestępstwa z kodeksu karnego skarbowego, z art. 238 k.k., 18 § 1 k.k. w związku z art. 233 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. Wprawdzie wyroki w tych sprawach zapadły już po popełnieniu czynów przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku, ale różnorodność popełnionych czynów świadczy o znacznym stopniu jego demoralizacji.

Jak wynika z motywów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy przy wymiarze kary pozbawienia wolności miał na względzie takie okoliczności jak rodzaj naruszonego dobra prawnego, stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów oraz stopień zawinienia. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku nie wskazywał jednoznacznie, że są to okoliczności obciążające, a tylko przyjął, iż miały one wpływ na wymiar kary (strona 60 „in fine” uzasadnienia). Sąd Apelacyjny w pełni podziela wszystkie wywody zawarte na stronach 60-62 uzasadnienia, w których Sąd Okręgowy wskazał jakimi przesłankami kierował się przy wymiarze kar za przypisane oskarżonemu czyny jednostkowe i przyjęte ciągi przestępstw. Nie ulega wątpliwości, a przyznaje to jak wyżej wskazano również w apelacji sam obrońca oskarżonego), wymierzone za te czyny kary pozbawienia wolności tylko nieznacznie odbiegają od dolnej granicy ustawowego zagrożenia w przewidzianych w nich sankcjach. Kary te spełniają wszelkie dyrektywy ich wymiaru określone w art. 53 § 1 i 2 k.p.k., i w żadnym wypadku nie można przyjąć, iż są rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Są to po prostu kary sprawiedliwe, a ich dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego.

Cechy rażącej niewspółmierności nie nosi również wymierzona oskarżonemu kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jej wymiar oparty jest ze względu na ścisły związek przedmiotowy, w zdecydowanej mierze na zasadzie absorpcji. Na stronie 61 uzasadnienia Sąd Okręgowy podał w sposób przekonywujący powody, dla których uznał za niecelowe przyjęcie pełnej zasady absorpcji, co byłoby dla oskarżonego niezасłużoną premią za przypisaną mu działalność przestępczą i dawało poczucie pewnej bezkarności za bezprawne działanie.

Za rażąco niewspółmierne nie mogą też uchodzić wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe grzywny oraz sam wymiar kary łącznej grzywny. Wymiar kar jednostkowych grzywny jest współmierny do osiągniętej przez oskarżonego

korzyści majątkowej oraz jego sytuacji majątkowej i osiągniętych dochodów, podobnie jak sam wymiar kary łącznej grzywny, oparty w przeważającej mierze na zasadzie absorpcji.

Nie można też podzielić zawartego w apelacji zarzutu skarżącego, iż rażąco niesprawiedliwe jest orzeczenie wobec oskarżonego R. W. (1) środka karnego. W punkcie 7 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego za ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. przypisanych mu w punktach 3, 4, 5 i 6 środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu pojazdami mechanicznymi na okres 3 (trzech) lat. W uzasadnieniu wyroku Sąd ten podniósł, iż powyższe orzeczenie było podyktowane tym, iż oskarżony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, przyjmował i ukrywał pojazdy pochodzące z kradzieży z włamaniem, by następnie przy pomocy innych osób dokonywać zmian w obrębie numerów identyfikacyjnych tych pojazdów. Za odstępianiem od orzekania wobec oskarżonego przedmiotowego środka karnego przemawia zdaniem obrońcy głównie to, iż oskarżony „rozpoznawane czyny popełniał wyłącznie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą” (cytat ze strony 6 apelacji).

Uzasadnienie tego zarzutu jest dla Sądu Apelacyjnego o tyle niezrozumiałe, w związku z tym, że zgodnie z treścią art. 41 § 2 k.k., sąd może orzec zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej w razie skazania za przestępstwo popełnione właśnie w związku z prowadzeniem tej działalności, jeżeli dalsze jej prowadzenie zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. W wyroku z dnia 20 lutego 2006 r., sygn. akt: IV KK 18/06 (KZS 2006, z. 6, poz. 36), Sąd Najwyższy wskazał, iż zagrożenie istotnych dóbr należy wiązać z charakterem przypisanego sprawcy czynu, wskazującym na to, iż dalsze prowadzenie konkretnej działalności gospodarczej zagraża dobrom chronionym prawem.

Charakter i okoliczności popełnienia powyższych jednostkowych czynów przypisanych oskarżonemu w opisanym w punkcie 7 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ciągu przestępstw, w pełni uzasadniały orzeczenie wobec niego środka karnego, o którym mowa w art. 41 § 2 k.k. na czasokres wskazany w wyroku.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego R. W. (1), uznał ją za oczywiście bezzasadną, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w związku z art. 8, art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późniejszymi zmianami).